

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ὁπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΤΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 75. Ἐξάμηνος δρ. 40. Τριμήνιος δρ. 22.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γροσσία διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κινατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τριμήνιοι ἀναλόγως.

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουλιουπόλεως μηνός.

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 6 Ἰουνίου 1925

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 27

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀπὸ σήμερον ἡ συνδρομὴ τῆς Διαπλάσεως, διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, εἶναι δρ. 75 ἢ ἑτησίᾳ, δρ. 40 ἢ ἑξαμηνίᾳ καὶ δρ. 22 ἢ τριμήνιᾳ καὶ τὸ φύλλον (παλαιὸν ἢ νέον) δρ. 2. Ἴδε καὶ Δήλωσιν τοῦ προηγουμένου φύλλου, σελ. 208.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Ἐνθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ ΔΑΝΚΙΤ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ἀπὸ τότε ἀφιέρωναν τὶς μακριὰς ὥρες τοῦ ταξιδιοῦ σὲ συζητήσεις γιὰ τὴν χώρα ὅπου πήγαιναν, κι' ὁ κ. Ἀντοναὶ συμπάθησε πολὺ τὸν ἀξιωματικὸν καὶ τὸν ὀνόμαζε κιόλας «νεαρό τοῦ φλλο».

Ἡ ἀτυχία ποὺ εἶχε ἀναγκάσει τὸν κ. Ἀντοναὶ νὰ διακόψει τὸ στάδιό του, κι' ἡ σκληρὴ ἀποικιακὴ ζωὴ του, δὲν τὸν εἶχαν ἀπογοητεύσει. Ἐγίνε μόνον ἐπιφυλακτικὸς, σχεδὸν δὺςπιστος καὶ δύσκολος ἐπὶ πᾶσι. Μὰ ὅταν γινώρισε τὴν νεανικὴν αὐτὴν ψυχὴν ποὺ τὴν ζωογονοῦσαν τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα, ἔννοιωσε τὴν καρδιά του νὰ θερμαίνεται ἀπὸ μιὰ δυνατὴ συμπάθειαν, ποὺ τὴν φανέρωσε ἀδίστακτα στὸ φίλον. Μαζί του μάλιστα συμπάθησε καὶ τὸν Τσάνερ, θαυμάζοντας τὴν ἀνυπόκριτη ματιά του καὶ τὴν ἀνοιχτόκαρδον κουβέντα του.

Ἔτσι τὸ ταξίδι ἦταν γιὰ τοὺς δυὸ φίλους μας, ὄχι μόνον διασκεδαστικόν, ἀλλὰ καὶ διδακτικόν. Γιατὶ ὁ κ. Ἀντοναὶ ἤξερε ὅλες τὶς ἀκτέες, ὅλες τὶς παραλίες κι' ἔδινε στοὺς δυὸ νέους ἀξιωματικούς πολὺτιμες πληροφορίες γιὰ τὶς χώρες ποὺ συναντοῦσαν.

Ὅταν πέρασαν ἀπὸ τὸ Γιβραλτάρ, τοὺς ἔδειξε τὸν περίφημον βράχο ποὺ στέκει σὰν γιγάντινος φρουρὸς στὴν ἄκρῃ τῆς Εὐρώπης καὶ κοιτάζει τὴν Ἀφρικὴν μὲ τὰ ἑκατὸ μάτια του—δηλαδή τὰ ἑκατὸ στόμια τῶν μεγάλων κανονιῶν του.

—Ἄδικα νομίζει ὁ κόσμος, εἶπε,

ὅτι ἡ Ἀγγλία κρατεῖ τὸ πέρασμα αὐτὸ κι' ὅτι μπορεῖ, ἂν θέλει, νὰ ἐμποδίσῃ ἕνα στόλο νὰ μῇ στῇ Μεσόγειο. Βέβαια τὰ κανόνια του πάντα εἰς ἕνα κίνδυνον, μὰ τώρα ὁ ἀτμός ἐπιτρέπει στὸ πλοιο νὰ περάσῃ σὺρριζα στὶς ἀκτέες τῆς Ἀφρικῆς καὶ νὰ τ' ἀποφύγει. Ἀργότερα ὅμως, ποῖος ξέρει πόσο μακριὰ θὰ ρίχνουν αὐτὰ τὰ κανόνια!

Ἐνα πρωί, οἱ ἐπιβάτες τοῦ «Στα-

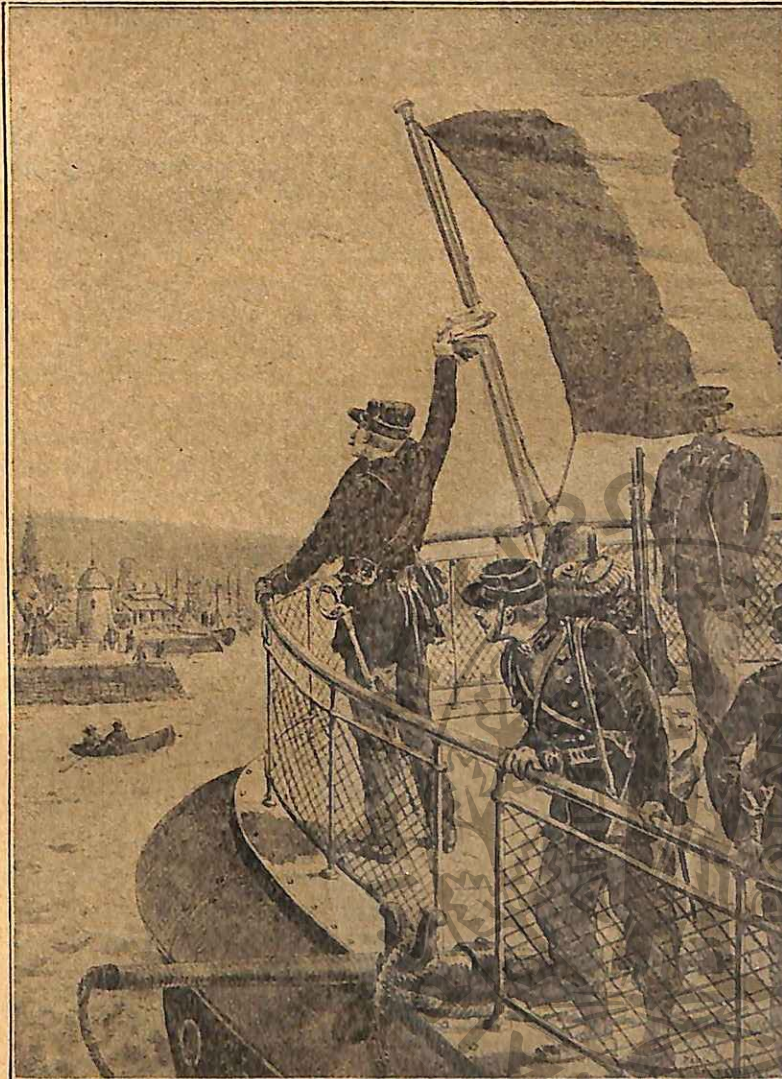
μποῦλ» ξύπνησαν κάτω ἀπ' τὸν λαμπρὸν ἥλιο τῶν Καναρίων Νήσων κι' ὁ κ. Ἀντοναὶ ἔδειξε στοὺς Γιώργου, πάνω ἀπὸ τὰ σκούρα σύννεφα, ἕνα σημάδι λευκὸ σὰν ἀσημένιο, ποὺ ἦταν σὰ νὰ χανόταν μέσα στὴν ἀπεραντοσύνη τοῦ ὁρίζοντα.

—Εἶναι ἡ κορυφὴ τοῦ Τενερίφου! φώναξε ὁ Γιώργος. Πόσες φορές ἔχω ἀκούσει νὰ μιλοῦν γι' αὐτή.

—Ἀστειεύσαι! ἔκαμε ὁ Τσάνερ... Ἐνα βουνό, τί γυρεύει ἐκεῖ ψηλὰ στὰ οὐράνια;

—Κι' ὅμως αὐτὸ εἶναι, βεβαίως ὁ κ. Ἀντοναὶ. Ἡ κορυφὴ τοῦ Τενερίφου ἔχει ὕψος τρεῖς χιλιάδες ἑπτακόσια δεκαῖς μέτρα. Τὰ Πυρηναία, οἱ Ἀλπεις, τὰ Ἰμαλάτα βέβαια εἶναι ψηλότερα. Μὰ σκεφθῆτε ὅτι ἐκεῖνα εἶναι μόνον δυὸ χιλιάδες μέτρα ψηλότερα ἀπ' τὶς κοιλάδες ποὺ τὰ περιστοιχίζουν. Ἐνῶ αὐτὸ ὕψωνεται ἀπότομα, καταμεσὶς στὸ πέλαγος. Γιατὶ τοῦτο παρουσιάζεται τὸ περίεργον ποὺ εἶδατε.

Τὴ στιγμὴ αὐτῇ, ἡ πρωινὴ δολιχὴ διαλύθηκε κι' ὁ ἐπιβλητικὸς ὄγκος τοῦ βουνοῦ σχεδιάστηκε πάνω ἀπ'

«Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς, σκυμμένος σὲ κέγγελα τῆς πρύμνης...»
(Σελ. 201, στ. γ')

τά νερά, υψώνοντας τη χιονισμένη κορυφή του μέσα στα βάθη τ' ουρανού.

— Καίσημιώστε, πρόσθεσε δ κ. Άντοναί, ότι απέχουμε ακόμα εκατόν πενήντα μίλλια.

— Έκατόν πενήντα μίλλια! Τριακόσια χιλιόμετρα σχεδόν! φώναξαν μαζί κι' οι δυο φίλοι.

Τα μάτια τους δεν είχαν συνειθίσει σε παρόμοιες αποστάσεις. Σε όρεινες χώρες, ή θέα περιορίζεται απ' τους όγκους των βουνών. Μόνο σ' ένα πελάγος ή σε μιάν έρημο μπορεί κανείς να πάρει ιδέα των μεγάλων αποστάσεων.

Το «Σταμπούλ», έπειδή είχε άργοπορήσει στο Όράν, δεν έπιασε στο Τενερίφφο. Έξακολούθησε όλοταχώς το δρόμο του προς το Σαίν Λουί.

Οι παραλλες της Άφρικης δεν είχαν φανή ακόμη στον όρίζοντα. Μά ή ζέστη μεγάλωνε μέρα τη μέρα, προμηνώντας το καινούργιο κλίμα και την προσέγγιση της Σαχάρας. Οι παλιοί άποικοι που ταξίδευαν με το «Σταμπούλ», παρουσιάστηκαν στο κατάστρωμα με κάσκες από φελλό κι' άσπρα φανελλένια ρούχα. Ο Γιώργος κι' ο Τσάνερ τους μιμήθηκαν: άρχισε πιά ή άποικιακή ζωή τους.

Ένα πρωί, οι δυο φίλοι κοιμόνταν ακόμα βαδιά, όταν τους ξύπνησαν απότομα άσυνείηστοι κρότοι από άλυσίδες στο κατάστρωμα. Το βαρούλκο κυλούσε με πάταγο και μικρά σφυρίγματα ακουγόταν, που τα συνόδευαν σύντομα προστάγματα. Ο ουρανός φαινόταν φωτεινός μέσα απ' τους φεγγίτες της καμπίνας κι' ο ήλιος παιχνίδιζε πάνω στα στρογγυλά τζαμάκια.

Για ένα λεπτό, πήδησαν απ' τις κοκέτες, ντύθηκαν, έτοιμάστηκαν.

Ο κ. Άντοναί, πρωινός πάντα, είχε σηκωθεί πριν απ' αυτούς και σεργιανούσε στο κατάστρωμα μαζί με το γιατρό του πλοίου, έναν μεγαλόσωμο μεσημέριν, που μιλούσε με φωνή δυνατή και με τόνο τραγουδιστό.

— Η στεριά! είπε ο παλιός υπάλληλος στους δυο νέους άξιωματικούς.

Η στεριά! Πόσες φορές, από τότε που είχαν καταταχθί στο πεζοναυτικό, δεν όνειρεύτηκαν την καινούργια τους πατρίδα, την τροπική χώρα, που λάμπει λευκή και πράσινη κάτω απ' τον γαλάζιο της ουρανό. Μέσα στη φαντασία τους, ή Άφρικη ήταν μιá χώρα μυθική, που πρόσβαλλε μέσα σε πλούσια κι' άπιστευτη βλάστηση.

Πώς έφαιναν ψεύτικα τα όνειρά τους! Αυτό που έδλεπαν τώρα ήταν μιá μακριά σειρά από κίτρινες άμμουδιές και θλιβερές, μονότονες έρημιές. Όρίζοντες δίχως σύνορα, όπου δε φαίνόταν κανένα ίχνος ζωής.

— Η Σαχάρα! είπε δ κ. Άντοναί.

— Και τί Σαχάρα! πρόσθεσε δ γιατρός. Είναι πολύ πιο φρικτή απ' αυτή που ξέρουμε στα νότια του Άλγερίου. Γιατί αυτή τη διασχίζουν μαύροι με πολύ άγρια ένστικτα κι' ως τώρα μόνο ένας Εύρωπαίος τόλμησε να προχωρήσει απ' αυτή την άφιλόξενη άκτι: δ γάλλος Κάμιλλος Ντούλ. Τόν βασάνισαν όσο μπορούσαν, τόν άφιναν μέρες και νύχτες δίχως ψωμί, δίχως νερό.

— Οι ίδιοι όνομάζουν τη χώρα τους Άλ-Έντελ-Άτεχ: ή χώρα της δίψας. Μερικές απ' τις φυλές τους προχωρούν καμμιá φορά ως τη Σενεγάλη, κι' οι δυστυχισμένοι μαύροι τους φοβούνται σαν τήν όργή του Θεού.

Όλη την ήμέρα, το «Σταμπούλ» ταξίδεψε πλάι στην έρημη εκείνη άκτι και μόνο κατά το βράδυ τα κακαόδεντρα στόλισαν με τα φυλλώματά τους τη μονοτονία του τοπίου. Όστερα φάνηκαν μικρές κελύδες έδω και κεί, πιο πέρα όλόκληροι συνοικισμοί από καλύδες με μυτερές στέγες. Χιλιάδες μαύροι κατέβηκαν στην παραλία. Πίσω απ' τις πόλεις των ίθαγενών, πρόσβαλλε μιá κάτασπρη πόλη, κοιμισμένη ακόμα, με καθάρια σπίτια, ένα τζαμί, ένα μιναρέ, μιá εκκλησία.

Ήταν το Σαίν-Λουί!

Άνάμεσα στο πλοίο και στην άκτι, ένας φοβερός στρόβιλος άνύψωνε τα κύματα και τάκανε να σπάσουν όρμητικά με κρότο κεραυνού.

— Θα χρειαστή να περάσουμε από κει; ρώτησε ο Τσάνερ, λιγάκι ανήσυχος, γιατί άγαπούσε πολύ λίγο τις τρικυμίες και τις φουρτούνες.

— Και βέβαια! απάντησε δ γιατρός, θα περάσουμε. Είναι δ μόνος τρόπος για ν' άράξουμε και όμολογώ πως όσες φορές πέρασα, ή καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Ά, είν' άσχημο πέρασμα, Άλλά νά! δέστε μιá πιρόγα, που μάς φέρνει διαταγές του διοικητή. Κοιτάξτε πως χοροπηδά!

— Όλ' οι έπιβάτες παρακολουθούσαν μιá πιρόγα, με τέσσερις μαύρους, που είχε φύγει απ' την άκτι.

Φάνηκε μιá στιγμή στις άφρισμένες κορυφές των κυμάτων, χάθηκε πάλι σαν να καταποντίστηκε, ύστερα ξαναφάνηκε στάζοντας και πηδώντας έλαφρά στο νερό, και σίμωσε σε λίγο το βαπόρι.

— Ο διοικητής με ειδοποιεί ότι το πέρασμα σήμερα είναι πολύ επικίνδυνον, είπε ο κυβερνήτης Λοτά. Όστόσο, σε μιάν ώρα, καμμιá είκοσαριά πιρόγες θα πλευρίσουν στο πλοίο. Όσοι έχουν το κουράγιο, και βιάζονται να ξεμπαρκάρουν, μπορούν να βγούν.

Ο Γιώργος Καρδινιά κι' ο Τσάνερ, άφου πήραν τη συγκατάθεση των λοχαγών τους, γράφτηκαν άμέσως στον

κατάλογο εκείνων που θάδβαιναν το βράδυ στο Σαίν-Λουί κι' δ κ. Άντοναί, για να μη τους άφίσει να βγούν μόνοι, αποφάσισε να πάει μαζί τους.

— Σημειώστε όμως, πρόσθεσε σοβαρά, ότι ποτέ το πέρασμα αυτό δεν έγινε δίχως να στοιχίσει μιá ή περισσότερες ανθρώπινες ζωές.

— Άλλωστε κι' οι δυο λοχαγοί, άφου σκέφτηκαν μεταξύ τους, αποφάσισαν να βγούν κι' αυτοί μαζί με τους λόχους των. Το πέρασμα για την ώρα ήταν δυνατό. Ποιος ήξερε αν, αύριο, δε σηκωνόταν ένας άνεμος και τάκανε ακόμα πιο επικίνδυνον:

Σε μιá ώρα, κι' οι τρεις μαζί, ζήτησαν την άδεια του πλοίαρχου και κατέβηκαν σε μιá πιρόγα που τους περίμενε κάτω στην κρεμαστή σκάλα και που τα κύματα τη χόρευαν σαν καρυδότσουφλο.

Σ' ένα νόημα του πιλότου, οι μαύροι βυθίζονταν τά κουπιά τους στο νερό, τά τραβούν με δύναμη, ύστερα τά βγάλουν έξω, παίρνοντας βαθειά αναπνοή. Κρατούν το ρυθμό με μικρά σφυρίγματα. Η πιρόγα γλιστρά ήσυχα στην άρχή. Οι δυο νέοι κοιτάζουν ένα τείχος από άφρό που τους πλησιάζει, κι' δ πιλότος, ένας μεγαλόσωμος μαύρος, όρθος, άτάραχος, στηλώνει τη ματιά μες στα ταραγμένα κύματα.

Με νέο νόημα, σταματά τους κωπηλάτες κι' ή βαρκούλα λικνίζεται μιá στιγμή ανάμεσα στα κύματα. Γιατί πρέπει να πετύχει την κατάλληλη στιγμή, να βάλει την πιρόγα μες στο κύμα και να την άφίσει να παρασυρθί.

Η στιγμή ήρθε! Ο πιλότος άφινει μιá λεπτή φωνή. Όλα τά κουπιά βυθίζονται πάλι στο νερό. Οι μαύροι διπλασιάζουν την προσπάθειά τους. Είναι μούσκεμμα στον ιδρώτα. Η έντύπωση είναι γρήγορη, μα άλησμόνητη: δ πιλότος έτοιμάζεται ν' άφίσει μιá θριαμβευτική έπιφώνηση: ή πιρόγα σχεδόν έχει περάσει.

Εαφνικά, δ Γιώργος τόν βλέπει να όρμα στο κουπί ενός μαύρου, που χει κουραστή. Είναι άργά: ή πιρόγα έσαν να καταποντίστηκε, ύστερα ξαναφάνηκε στάζοντας και πηδώντας έλαφρά στο νερό, και σίμωσε σε λίγο το βαπόρι.

Ο Γιώργος, ντυμένος έλαφρά, έώφλησε γρήγορα με το άναγκαστικό αυτό μπάνιο. Ήταν, καθώς ξέρουμε, έξαιρετος κολυμπητής. Βέβαια ή όρμη των κυμάτων τόν κουράζει, μα ή γη είναι κοντά. Μόλις εκατό μέτρα τόν χωρίζουν απ' αυτή, κι' όταν φτάσουν στην άκτι, μαζί με τόν Τσάνερ που κολυμπά δίπλα του σά δελφίνι, και τόν κ. Άντοναί που ή κάσκα του φαίνεται λιγά μέτρα πιο μπρός, θα γελάσουν με τη μικρή αυτή περιπέτεια.

Χωρίς συγκινήσεις, ή άποικιακή ζωή χάνει τη χάρη της. Και τί όραιότερη συγκίνηση απ' το μικροσκοπικό αυτό ναυάγιο;

Ναί, μα για το Γιώργο ή συγκίνηση γίνεται σε λίγο άγωνία. Και τί άγωνία!

Λίγα μέτρα μακριά του κολυμπά δ νεαρός μαύρος που, δίχως να το θέλει, προξένησε το ναυάγιο. Είναι δεκαπέντε χρόνων, παιδί ακόμα, και κολυμπά με πολλήν εύκολία. Το κεφάλι του με τα πλούσια μαλλιά και οι δεμένοι μελαφοί ώμοι του προβάλλουν σταθερά πάνω απ' το νερό.

(Άκολουθεί)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΟΓΙΑ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ένας γνωστός Γάλλος συγγραφέας, δ κ. Λέων Τρέις (Leon Treich) έδημοσίευσε τελευταία στο Παρίσι ένα κομψότατο βιβλιαράκι με τόν τίτλο «Παιδικές Ιστορίες». Είναι περισσότερο για μεγάλους παρά για παιδιά οι ιστορίες αυτές. Γιατί δ σκοπός τους είναι να ποκαλύψουν λίγο στους ψυχολόγους τόν πολύπλοκο, τόν πολυσύνθετο, τόν μυστηριώδη μα και τόσο άπλό, τόσο καθαρό, τόσο άγνό μικρόκοσμο, που λέγεται παιδική ψυχή. Άλλά και τά παιδιά θά μπορούσαν να διαβάσουν πολλές απ' αυτές τις ιστορίες με την ευχαρίστηση εκείνη που δοκιμάζουν όταν βλέπουν άξαφνα τόν έαυτό τους σ' ένα όρατο καθρέφτη. Και μάλιστα τά «Δόγια Παιδιά», τά «Παιδικά Πνεύματα» όπως θά τά λέγαμε μεις, — που έχει στο τέλος. Για δείγμα, ιδού μερικά νοστιμότατα:

Τόν καιρό του πολέμου. Στο Άδινιόν. Ένας νεαρός δεκανέας, από τη Δίλλη, που είναι στο ήλεκτροθεραπευτήριο εξ αίτίας του ώμου του, καταπληγμένου από δυο θραύσματα όβίδας, πηγαίνει συχνά στής καλής κυρίας Φρ... με μερικούς συναδέλφους του τραυματίες, που προσπαθούν εκεί να τους διασκεδάσουν και λιγάκι να τους... νιανιαρίσουν. Μπισκοτάκια, κρασί, τσάι, μουσική... Ο δεκανέας μας, που ξεθαρρεύεται γρήγορα, καθίζει στα γόνατά του το μικρό Ροδέρτο (6 χρόνων), το χαϊδεμένο παιδάκι του σπιτιού. Κι' άρχίζουν την κουβεντούλα:

— Θα βοηθής βέβαια από τώρα τη μαμμά σου στο σπίτι, ε; τόν ρωτά δ δεκανέας.

— Ό, ναί! άπαντά ή κυρία Φρ... είναι πολύ καλό παιδί, με βοηθεί πάντα.

— Νά, λέει κι' δ μικρός με την καθαρότατη φωνή του: τώρα, άμα θα φύγετε, εγώ θα μετρήσω, να ιδώ μη λείπη κανέν' άσημένιο κουταλάκι...

Ένας μικρός, σ' ένα πρόστιο του Παρισιού, άρχισε «να κάνει οικονομίες»

και κατάφερε να κρύψει στο συρτάρι του δυο πεντάρες.

— Μαμμά, λέει, έλα να ιδής που τις βάζω. Είσαι δ μόνος άνθρωπος στον κόσμο που ξέρει το μυστικό μου. Κι' αν καμμιά φορά σου χρειασθούν λεπτά, μη στενοχωρηθής! Έλα να πάρης όσα θέλεις από δώ.

Ο Πετράκης έπλε ένα φεμματάκι. Η μαμμά του τόν μαλώνει:

— Στην ήλικία σου, ποτέ εγώ δεν έλεγα φέμματα!

— Κι' από πότε άρχισες, μαμμά;

Η καλή κυρία, καθισμένη άντικρυ στο άγοράκι, στο αυτοκίνητο λεωφορείο Μαγδαληνής-Βασιλλής, νευριάζει πολύ που άκούει το μικρό να ρουφά διαρκώς τη μύτη του. Έπιτέλους:

— Μά δεν έχεις, μικρέ μου φίλε, μαντήλι; έχεις;..

Ο μικρός φίλος την κοιτάζει με δυσπιστία:

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ς'. (Συνέχεια)

Άφου έφαγε καλά ή αγελάδα, προχώρησε ως τη λίμνη, ήπια κρύο νερό, ήπια πολύ, — φαίνεται, θάταν πολύ διψασμένη, — έπειτα μπήκε στη λίμνη, έφτασε ως το πιο βαθύ μέρος, στάθηκε κεί κι' άρχισε να μουκανιέται, να νάμασσά δηλαδή το χόρτο που είχε φάει.

Ω τί άστείον που της φάνηκε της Μαρίτσας να βλέπη την αγελάδα να μασσά και να ξαναμασσά την τροφή της! Η μαμμά όμως της έξήγησε πως έτσι κάνουν όλες οι αγελάδες, καθώς και τά πρόβατα, κι' οι γίδες, που γι' αυτό το μουκάνισμα λέγονται όλα «ζώα άναμνηστικά».

— Δεν τόξερα, είπε ή Μαρίτσα: μα ναί, τώρα θυμώμαι πως πολλές φορές

είδα και τις γίδες να κάνουν έτσι. Μά γιατί κάθε-ται τόσην ώρα στο νερό;

— Της άρέσει. Έννοια σου όμως και τώρα θά βγί. Ίδες τί όραία που πέφτει ή σιιά της μέσα στο ήσυχο νερό!

— Και πως να τη βγάλουμε, μαμμά; Άφου είναι δική μας, πρέπει και να τη βαφτίσουμε.

— Δός της εσύ ένα όνομα που να αρέσει.

— Να τη λέμε Βιολέτα; Αυτό μάρέσει πολύ.

— Καλά, ως τη λέμε

Βιολέτα! — Έτσι βαφτίστηκε κι' ή αγελάδα.

Η Μαρίτσα άρχισε ύστερα να παίξη, τρέχοντας έδω κι' εκεί και κόβοντας άγριοιούλουντα. Έκαμε ένα μπουκέτο και πήγε πάλι να ιδή την αγελάδα της. Η Βιολέτα είχε βγί απ' το νερό. Και καθώς τη χαϊδευε ή Μαρίτσα, της πήρε με το στόμα το μπουκέτο και τόφαγε όλο.

Α, τί γέλια που έκαμε ή Μαρίτσα! Άκούς εκεί να της φάη το μπουκέτο της, που αυτή ήθελε να το βάλη στο βάζο με νερό!.. Άλλά που να το φαντασθί ή αγελάδα! Έκείνη είδε άγριοιούλουντα, κι' ένόμισε πως της τάφευγε για να την τρατάρη. Χά, χά, τί άστείον!

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘ. COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ' (Συνέχεια)

— Έγώ σε καμάρωνα, τής είπε στο τέλος· δεν ξέρεις πώς σε καμάρωνα.

Τὴν καμάρωνε, Κι' αὐτὴ;

— Α, τί πίκρα, τί τύψη αίστάνθηκες ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἢ Μαρίκα, καὶ πὼς μετάνοιωνε τώρα ποὺ ἀρνῆθηκε τὸν καλὸ τῆς τὸν πατέρα! Ἦταν ἐτοιμὴ νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά του, νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, νὰ τοῦ γυρέψῃ συγγνώμη. Ἀλλὰ ὁ Γεροθωμὰς ἐξακολούθησε νὰ τῆς μιλή.

— Νῆφερες, Μαρίκα μου, τῆς ἔλεγε, τί χαρὰ εἶχα ὅταν ἀκουα νὰ σε παινεύουν ὅλοι καὶ νὰ ρωτοῦν: «Καλέ, τί νος εἶναι αὐτὸ τὸ χαριτωμένο κοριτσάκι; Ἐγὼ τότε ἔβγαζα τὸ κασκέτο μου καὶ τοὺς ἔλεγα: «Δικό μου εἶναι! δὴλαδή δὲν εἶναι καθαυτὸ κόρη μου, ἀλλὰ τὸ ἴδιο εἶναι...» Καὶ τοὺς διηγόμουν πὼς σὲ βρήκα κείνο τὸ βράδυ καὶ σ' ἔκαμα παιδί μου.

Ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ Μαρίκα κατακοκκίνισε ἀπὸ ντροπὴ καὶ μετάνοιωνε ἀκόμα περισσότερο ποὺ εἶπε τὸ ψέμμα στὸν νέο ἐκεῖνο, ἀφοῦ ὅλοι οἱ καλεσμένοι ἤξεραν πῶς ὁ Γεροθωμὰς ἦταν ψυχοπατέρας τῆς. Ντροπιασμένη, χώθηκε σὲ μιὰ γωνιά τοῦ λεωφορείου καὶ δὲν εἶπε γρὺ σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ δρόμου.

Ὅταν ἔφταναν στὸ σπίτι τους, ἡ κυρὰ-Παύλα εἶχε πλαγιάσει. Ὁ Γεροθωμὰς ἀναψε τὸ φῶς καὶ φίλησε τὴ Μαρίκα, ὅπως συνήθιζε καθὲς βράδυ πρὶν τοῦ ὕπνου. Ἀλλὰ μὲ πολλή του ἀπορία παρατήρησε πὼς ἡ ὄψη τῆς Μαρίκας ἦταν χαλασμένη.

Τί ἐπαθε ἡ μικρή; Μὴν παρακουράστηκε στὸ χορὸ; μὴν κρουολόγησε; μὴ θάρρῳστανε τώρα; Κι' ἀνήσυχος τὴ ρώτησε:

— Τί ἔχεις, παιδί μου; Γιατ' εἶσαι ἔτσι;

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω, τοῦ ἀποκρίθηκε. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πῶ... Νά, δὲν μπορεῖτε νὰ χετέ ἄλλα ρούχα ὅταν πηγαίνουμε σὲ γάμους;

«Τὴν κοίταξε μὲ σταυρωμένα χέρια...»

Ὁ Γεροθωμὰς κατάλαβε πολὺ καλὰ τί ἤθελε νὰ πῇ μ' αὐτὸ ἡ Μαρίκα... Στάθηκε ἀκίνητος καὶ τὴν κοίταζε μὲ σταυρωμένα χέρια. Ἄν τὸν ἔβλεπες, δὲν θάλεγες πὼς ἦταν ἄνθρωπος ζωντανός...

Κι' ἡ Μαρίκα φοβήθηκε ποὺ τὸν εἶδε ἔτσι... Θέλησε κάτι νὰ τοῦ πῇ,

νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ, μὰ δὲν τόλμησε. Κι' ἔφυγε μάλιστα ἀπὸ κοντὰ του. Πῆγε καὶ κλείστηκε στὴν κάμαρά τῆς, τρέμοντας ἀπ' τὴ λύπη τῆς κι' ἀπὸ τὸ φέδρο.

Μονάχος τότε ὁ Γεροθωμὰς κάθησε στὸ μάρμαρο τοῦ τζακ οὐ καὶ τὰ μάτια του ἀρχισαν νὰ τρέχουν ποτάμι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

Λίπες καὶ τύψεις

Τὸν καῖμένο τὸ Γεροθωμὰ! Πολὺν καιρὸ εἶχε νὰ κλάψῃ κι' εἶχε ξεχάσει μάλιστα πὼς οἱ ἄνθρωποι κλαῖνε. Μὰ τὴ νύχτα ἐκεῖνη ἔκλαψε τόσο, ὅσο δὲν ἔκλαψε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ.

«Τὸ ἀχάριστο! ψιθύριζε καταπνίγοντας τοὺς λυγμούς του μὲ τὸ μαντήλι του, — τὸ μεγάλο ἐκεῖνο κόκκινο μαντήλι μὲ τὰ τετράγωνα, ποὺ κι' αὐτὸ τὸ περιγέλασε ἀρκετὰ ἡ νεολαία τοῦ χωριοῦ. Τὸ ἀχάριστο! ἐγὼ ποὺ τόχα χαρὰ μου καὶ καμάρι μου ποὺ τὸ στόλισα ἔτσι καὶ τόκαμα τόσο ὁμορφο!... Ἀκούς νὰ υποφέρω τόσα, νὰ κοιτιάζω μερόνυχτα, γιὰ νὰ αναβρέψω ἕνα κακοκρίτισο, ἕνα τιποτένιο κορμί! Ἀκούς ἐκεῖ νὰ ντρέπεται κοντὰ μου καὶ νὰ μὲ θέλῃ καλὸν ντὺ μὲ νὰ γιὰ νὰ καταδέχεται νὰ λέῃ πὼς εἶναι κόρη μου!»

«Ἐκλαψε τόσο, ὅσο δὲν ἔκλαψε σ' ὅλη του τὴ ζωή...»

Ὁ Γεροθωμὰς, βλέπente, ποὺ ποτὲ τοῦ δὲν τὰ ἔδωκε μ' ἄνθρωπο, τώρα τὰ εἶχε μὲ τὴ Μαρίκα! Μὲ τὸ δίκιο του βέβαια. Πάλι ὅμως, ἐπειδὴ τὴν ἀγαποῦσε ἀκόμα, καὶ τὴν ἀγαποῦσε πολὺ, προσπάθησε μόνος του νὰ βρῇ λόγους γιὰ νὰ τὴ δικαιολογήσῃ:

«Ἐ, δὲν ἔχει καὶ τόσο ἄδικο τὸ καῖμένο! Κοριτσάκι εἶναι, παιδί ἀκόμα. Μπορεῖ νὰ ξέρεῖ ποῖ εἶναι τὸ καλὸ καὶ ποῖ εἶναι τὸ κακό; Ἐρεῖ τάχα τί λέει καὶ τί κάνει; Πέντε χρόνια ζοῦμε μαζί καὶ ποτὲ δὲ μὲ λύπησε στὸ παραινικό... Ἐγὼ ὅμως ξέρω παιδιὰ ποὺ καθεμέρα πικραίνουν τοὺς γονεῖς τους. Ὡς φαίνεται, θάκουσε τίποτε παλιανθρώπους, παλιόπαιδα, νὰ μὲ περιγελοῦν, καὶ λυπήθηκε, ντράπηκε... Ἐπρεπε νὰ τὸ στοχαστῶ καὶ νὰ μὴν πάω κι' ἐγὼ στὸ χορὸ μ' αὐτὰ τὰ παλιόρουχα, ἐνῶ ἡ Μαρίκα ἦταν τόσο καλοντυμένη κι' ὁμορφη σὰν ἀργοντοπούλα. Δὲν ταῖριαζε, πὼς τὸ θές, δὲν ταῖριαζε. Ἐπρεπε νὰ τὸ στείλῃ μὲ τὴν Πετρούλα, ἐκεῖνη θὰ τὸ πρόσεχε τὸ κοριτσάκι μου. Κι' ἐγὼ νὰ καθίσω σπίτι μὲ τὰλλα τὰ γεροντάκια. Ἀλλὰ ἤθελα, βλέπεις, νὰ πάω κι' ἐγὼ, νὰ τὸ καμαρώσω, χωρὶς νὰ συλλογιστῶ πὼς δὲν εἶχα μούτρα γιὰ γάμο.

Ἐγὼ τὰ φταῖω! Ἐγὼ αἰτία νὰ μὴ διασκεδάσῃ ἡ Μαρίκα μου, νὰ τῆς βγῇ ἀπ' τὴ μύτη κι' ὁ γάμος κι' ὁ χορὸς. Αὐτὸ ἔκαμα!»

«Ὡς ποὺ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος.»

φός, ἂν θέλω νὰ τὴ συντροφεύω. Μὰ πῶς; Περισσεύουν λεφτὰ γιὰ νὰ κάμω καινούργια ρούχα, καπέλλο, ἐπανωφόρι, παπούτσια;... Φτωχὸς ἄνθρωπος εἶμαι... Τί νὰ τῆς κάνω; Ἄν θέλῃ, ἂς μᾶγαπᾶ ὅπως εἶμαι καὶ βρίσκομαι. Ἄν δὲ θέλῃ... τί νὰ τῆς κάμω;»

Τὴν ἴδια ὥρα ποὺ ὁ Γεροθωμὰς συλλογιζόταν αὐτὰ, ὡς ποὺ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος ἐκεῖ στὸ μάρμαρο τοῦ τζακιοῦ, ἡ Μαρίκα καθόταν ἀγρυπνῶν στὴν κάμαρά τῆς. Μὰ τάχα ἦταν αὐτὴ πὺ εὐτυχισμένη ἀπὸ τὸ Γεροθωμὰ;

Δὲν τὸ πιστεύω!

Εἶχε γδυθεῖ καὶ πλαγιάσει χωρὶς κι' αὐτὴ νὰ ξέρῃ τί κάνει. Ὑπνο δὲν εἶχε. Ἐνόμιζε πὼς βλέπει μπροστὰ τῆς τὸ Γεροθωμὰ νὰ τὴν κοιτάζῃ μὲ λύπη καὶ αὐστηρότητα σὰ νὰ τῆς ἔλεγε: «Αὐτὰ περίμενα ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη μου κόρη; Μπράβο σου! ὦραϊα μὲ ἀνταμείβεις!» Κι' αἰσθανόταν λύπη καὶ τύψη μεγάλη γιὰ τὴν νὰ φερθεῖ ἔτσι, γιὰ τὴν νὰ τοῦ δείξῃ πὼς ἦταν δυσχερὴς στὴν μένη, γιὰ τὴν νὰ τοῦ πῇ κείνο τὸ λόγο καὶ προπάντων, γιὰ τὴν νὰ τὸν περιφρονῇ τὸ γέρο τῆς, νὰ τὸν ἀρνῆθῃ.

Ἡ πόρτα δὲν ἦταν καλὰ κλειστὴ καὶ μποροῦσε νὰκούῃ τί γινόταν στὴν ἄλλη κάμαρα. Μιὰ στιγμὴ ἀκουσ' ἕνα στεναγμὸ καὶ κατάλαβε πὼς ἀναστῆναζε ὁ Γεροθωμὰς. «Τὸν καῖμένο μου τὸ γερούλι!» συλλογίστηκε Κι' ἔγεινε ἄνω-κάτω. Νὰ εἶναι λυπημένος, στενωχωρημένος, νὰναστενάξῃ, νὰ κλαίῃ ἴσως, ἐξαιτίας τῆς ὁ Γεροθωμὰς, ὦ, αὐτὸ ἡ Μαρίκα δὲν μποροῦσε νὰ τὸ υποφέρῃ!

Κάτι τῆς ἔλεγε πὼς ἔπρεπε νὰ σηκωθῇ εὐθὺς, νὰ τρέξῃ νὰ τοῦ γυρέψῃ συγγνώμη, νὰ τὸν φιλήσῃ, νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Δὲν εἶχε ὅμως τὸ θάρρος, γιὰ τὴν αἰσθανόταν πάρα πολὺ ἔνοχο τὸν ἑαυτοῦ τῆς. Ἀπελπισμένη τότε, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό τῆς στὰ σκεπάσματα κι' ἀρχισε κι' αὐτὴ νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα.

(Ἀκολουθεῖ)

(Μετάφραση Π. Ι. Φ. καὶ Γ. Σ.)

ΜΟΝΗΝ Γ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΟΛΩΜΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ κ. Κ. Ἐλευθερουδάκης, ὁ γνωστός βιβλιοδόχος, εἶχε τὴν ἰδέα κι' ἔκαμε τὰ ἔξοδα ὁ γλύπτης κ. Θ. Θωμόπουλος κατασκεύασε τὴν προτομή, — ποὺ ἴσως δὲν πολυμοιάζει τοῦ Σολωμοῦ, εἶναι ὅμως ὠραῖο ἔργο καὶ, μὲ κάποια ἐλαφρὰ χρώματα πάνω στὸ μάρμαρο, γαλάζιο στὰ μάτια, κοκκινέλι στὰ χεῖλη, ἀποτελεῖ ἕνα νεωτερισμὸ, — καὶ τὰποκαλυπτήρια ἐγένεον σεμνά, ἀπὸ τὸν κ. Δῆμῆρχο Ἀθηναίων, μὲ προσφώνηση τοῦ ποιητῆ Κωστῆ Παλαμά, μὲ παράταξη καὶ παρέλαση μαθητῶν καὶ ἀνάκρουση τοῦ Ἑθνικοῦ Ὑμνου, ποὺ καθὼς ξέρετε εἶναι ποίημα τοῦ Σολωμοῦ, ἀπὸ τὴ στρατιωτικὴ μπάντα. Εἶχαν προκληθῇ, ἐκτὸς ἀπ' τὴς ἀρχές, πολιτικές, στρατιωτικές, ἐκκλησιαστικές, κι' οἱ ἐπιφανέστεροι λόγιοι, ποιητὲς, καλλιτέχνες. Κι' αὐτοί, σὰν πνευματικὰ παιδιὰ τοῦ Γενάρχῃ εἶχαν τὴν εὐτυχία νὰ πρωτοχαιρετήσουν τὸ μαρμάρινό του ὁμῶμα, στημένο στὴν πρωτεύουσα.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἀπὸ πολὺ καιρὸ, στὴν Ἀθήνα, ἔπρεπε νὰχοῦν στήσῃ ὄχι ἀπλῶς μιὰ προτομὴ τοῦ Σολωμοῦ, ἀλλὰ ἕνα μεγάλο ἀγαλμα, ἕνα θεόρατο μνημεῖο· κι' ὄχι παράμερα, σὲ μιὰ γωνιά τοῦ Ἑθνικοῦ Κήπου, ἀλλὰ σὲ μιὰ πλατεῖα τῆς πόλης, τὴν πὺ κεντρική. Γιατὶ τοὺς μεγάλους ποιητὲς τοὺς τιμοῦν περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς μεγάλους τοὺς ἄνδρες τὰ Ἑθνη ποὺ ξέρουν νὰ τιμοῦν· κι' ὁ μεγαλύτερος Ἑλληνας ποιητὴς στάθηκε ὁ Διονύσιος Σολωμός. Χτὲς ἴσα ἴσα, τὴν παραμονὴ τῶν ἀποκαλυπτηρίων, διάβαζα σὲ μιὰν ἐφημερίδα ἕνα σχετικὸ χρονογράφημα. Ὁ χρονογράφος ἐπιδεικνύμαζε «ὅπωςδῆποτε» τὸ στήσιμο μιᾶς προτομῆς, δὲν ἔδρισκε ὅμως δικαιολογημένη τὴ «σολωμομανία» τῶν νεώτερων, οὔτε τὴ φήμη ποὺ κατάφεραν αὐτοὶ νὰποχτήσῃ τώρα.

Γιατὶ, λέει, δὲν ἦταν καὶ κανένα μεγάλο πρᾶγμα! Μπορεῖ νὰγράφῃ ὁμορφα μικρὰ τραγουδάκια, δὲν εἶχε ὅμως τὴ δημιουργικὴ δύναμη νὰποτελειώῃ τὰ μεγάλα του καὶ δὲν ἄφησε παρὰ σχέδια κι' ἀποσπάσματα. — Κι' ὅμως, σ' αὐτὰ τὰ σχέδια καὶ σ' αὐτὰ τὰποσπάσματα εἶναι ὅλος ὁ Σολωμός, κι' εἶναι τόσο μεγάλος, παι-

διά μου, ὅσο δὲν εἶναι δέκα μαζί, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἄφησαν ἔργα τελειωμένα.

Γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς καὶ γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Σολωμοῦ, πρέπει νὰ θυμηθῇ ὅτι δὲν ἔγραψε μόνο τὸ «Δάμπρο» ἢ τὴ «Φαρμακωμένη», ἀλλὰ ὅτι μὰς κληροδότησε καὶ τὸ «Διάλογο» ἐκεῖνο γιὰ τὴ γλῶσσα ποὺ δημιούργησε στὴν Ἑλλάδα ποίηση καὶ λογοτεχνία, γιὰ τὴν ἔδειξε τὸ δρόμο τὸν ἀληθινόν. Καὶ πρέπει ἀκόμα νὰ θυμηθῇ ὅτι ὁ Σολωμός ὕμνησε τὴν Ἐλευθερίαν, τὴν ἑλληνικὴ αὐτὴ Θεά, σὲ τρόπο ποὺ κανένας ποιητὴς, εἴτε δικός μας εἴτε ξένος, δὲν τόχε κάμει ὡς τότε· καὶ ἐνῶ οἱ Ἕρωες τοῦ 21, μὲ τὸ τουφέκι καὶ μὲ τὸ σπαθί, πολεμοῦσαν τὸν Τύραννο, ὁ ποιητὴς, Ἕρωας κι' αὐτός, τοὺς συντρώφει μὲ τὴν ἐμπνευσμένην του Δύρα, κι' ὅτι γιὰ ὅλ' αὐτὰ στάθηκε ὁ κατ' ἐξοχὴν ἑθνικός μας Ποιητής, πρόσποιο μεγάλο κι' ἱστορικὸ γιὰ πάντα!

Μὴν ἀκούτε λοιπὸν αὐτοὺς ποὺ μιλοῦν γιὰ Σολωμὸ μὲ τόσην ἐλαφρότητα κι' ἀσέβεια. Ὅσο κι' ἂν δὲν ἄφησε τελειωμένο ἔργο, ὅσα ψεγάδια ἀκόμα κι' ἂν θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ βρῇ στὸ ἀτέλειωτο ἔργο του, — μήπως κι' ὁ ἥλιος δὲν ἔχει κηλίδες; — ὁ ζακυνθινὸς ποιητὴς εἶναι ὁ μεγαλύτερος ποὺ ἔχομε καί, σὰν ἱστορικὸ πρόσωπο, πρέπει νὰναί γιὰ μᾶς σεβαστό, ἱερό. Εἶναι, καθὼς σᾶς εἶπα, ὁ Γενάρχῃ τῆς Λογοτεχνίας μας, ὁ ἀρχηγὸς τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς, ὁ πρόδρομος τοῦ ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ μας. Γιατὶ εἶχε κλείσει ὀλίγη τὴν Ἑλλάδα στὰ στήθη του, γιὰ τὴν Ἑλληνὰς περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον. Ἰδέστε τί ὁμορφα ποὺ τὸ λέει αὐτὸ ὁ Κωστῆς Παλαμάς στὸν ἐπίλογο τῆς προσφώνησής του:

«Ὁ Σολωμός εἶναι Ἑλληνας ποιητής, γιὰ τὴν εἶναι ὁ Σολωμός. Εἶναι ὁ ποιητὴς τῶν ἐθνικῶν παλμῶν. Καὶ καθὼς ἐτοποθέτησε, ἀπάνου ἀπὸ τὴ φαντασία καὶ ἀπὸ τὸ πάθος, πρώτη ἀρχὴ «τὸ νόημα τῆς τέχνης», ἀνάλογα, παρὰπλευρα, μᾶς δίνει τὸ φημισμένο του παράγγελμα: «Κλείστε μέσα στὴν ψυχὴ σου τὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ αἰσθανθῇ μέσα σου νὰ λαχταρίζῃ κάθε εἶδος μεγελεῖου». Ἀλλὰ ἡ ἀπλή αὐτὴ φράση δὲν πρέπει νὰ ἐννοηθῇ μονάχα ὡς δέγμα ποὺ θερμαίνει τὴ φαντασία γιὰ τὴν προκοπὴ τῆς καλλιτεχνικῆς ὁμορφίας. Πολὺ περισσότερο, παρὰ ἀπὸ τὰ βᾶθη μιᾶς αἰσθητικῆς, τὸ παράγγελμα μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὰ ὕψη μιᾶς ἠθικῆς. Εἶναι τὸ σύμβολο τῆς πείσεως πρὸς τὴν πατρίδα. Ἀπλούστατα, ἀκόμα πεζότερα, εἶναι ἡ φιλοπατρία. Ἰστέρο· ἀπὸ τὰ χρυσὰ ἐπὶ τοῦ πλατωνικοῦ διαλόγου, γιὰ τὴν τιμιότητα καὶ ἀγνότητα τῆς ἰδέας ποὺ εἶναι ἡ πατρίδα, ὠραιότερο τραγοῦδι πρὸς τὴν ἑλληνικὴν πατρίδα δὲν γνωρίζω. Καὶ

ἀντὶ νὰ τὸ ἐπαναλάβω πρὸς τοὺς ὄνειροπόλους τῆς φαντασίας, πρὸς τοὺς πιστοὺς τοῦ ρυθμοῦ, γυρίζω πρὸς ὁσᾶς, νέοι τῶν καλῶν ἐλπίδων, παιδιὰ τοῦ σχολείου, ἐφηβοὶ τῶν ἀθλητικῶν ἀγώνων, ρηξικέλευθοι πολῖτες τοῦ αὔριο, καὶ τὸ μεγαλοφώνῳ πρὸς ὁσᾶς τὸ σολωμικὸ ρητό, ἄσμα τῶν ἀσμάτων: «Κλείστε μέσα στὴν ψυχὴ σας τὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ αἰσθανθῇτε μέσα σας νὰ λαχταρίζῃ κάθε εἶδος μεγελεῖου».

Ναί, παιδιὰ μου! Κλείστε μέσα στὴν ψυχὴ σας τὴν Ἑλλάδα! Κι' αὐτὸ θὰ τὸ κατορθώσετε, διαδίδοντας τὰθάνατα ἔργα τοῦ Σολωμοῦ. Νὰ τὸν ἔχετε ἐγκόλπιο. Κι' ὅταν θέλετε νὰ ὑψωθῇτε, νὰ ἐνθουσιασθῇτε, νὰ ἐμπνευσθῇτε γιὰ κάτι καλὸ, ὠραῖο, μεγάλο, νὰ τὸν ἀνοίγετε καὶ νὰ διαβάξετε λίγου· του στίχους. Κι' ἕνας μόνος, ἀπὸ κείνα τὰποσπάσματα, κάποτε φθάνει:

Ἡ δύναμή σου πέλαγο κι' ἡ θέλησή σου βράχος!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Υ. Γ. — Ἐ, πότε θὰ στήσουμε καὶ μεῖς τὴν προτομὴ τοῦ Πολέμη; — Φ.

Τ' ΑΗΔΟΝΙ

Ἐνα βραδάκι τοῦ Μαγιοῦ, μέσ' στὴ χρονιά κρυμμένο — τὸ πὺ μόνάχο τῆς χρονιάς, καὶ ἴσως τὸ πὺ θλιμμένο,

τὴν ὥρα ποὺ εἰσιμαζοῦνταν νὰ κοιμηθοῦν οἱ κλώνοι, δέχως αἰτία, ἑαφνικά, τρελλάθηκε τ' ἀηδόνι!

Πολλὲς φορές, ἀναγεροτοὶ στὸν πλάτανο ἀποκάτου, ἀκούγαμε τὴς τρελλίλλες του καὶ τὰ πιπίσματά του!

συχνά, πάλι, γυρίζοντας τὴς ὄρες ποὺ βραδιάζει, τ' ἀκούσαμε, τὴς πὺ καλὲς στροφές του ν' ἀραδιάζει:

μὰ σὰν ἐκείνη τὴ βραδιά, σὲ κείνο τὸ πλάτανο, τέτοιο τραγοῦδι ἔωφρανο, ποτὲ δὲν εἶχε κάνει...

Κι' ὅπως τραβοῦσα πάρωρα, στὴ μοναξιά τοῦ δρόμου, ἀναπνέοντας μυστικά, δὲν ξέρω ποῖον καὶμὸ μου,

— πούλαμι τοῦ μεσονυχτιοῦ, πούλαμι τῆς ἐρήμου, ἦθ' ἡ φωνὴ σου σύχρα καὶ πῆρε τὴν ψυχὴ μου...

... Κ' ἦταν ἡ νύχτα διάφανη, κ' ἔλαμπε ἀγάλια ἡ πούλια· εἶχαν σωπάσει ἀπὸ νορὶς τ' ἄλλα τὰ νυχτοπούλια, —

καὶ μέσ' ἀπ' τ' ἄστρο τὰ νοθρά, ποὺ φέγγαν σὰ βελούδα, ὅλ' ἡ νυχτιά, παθητικά, σου φώναζε: Τραγοῦδα!...

Κ' ἤμουν, καὶ γώ, καὶ σ' ἀκουγα χορὸς νὰ σὲ χοραίνω, — τὸ βράδυ ποὺ τρελλάθηκες, πούλαμι ἀγαπημένε...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΥΤΙΔΗΝΗ

[Αριθ. Έγκρ. 57]

Κ' είδα πάλι το λατρεμένο μας νησί και πάτησα τα πόδια μου στ' άγια χώματά του.

Μούρε να σκύψω μια στιγμή καί-δα στο «κουρμεκάκι», να το φιλήσω.

«Καλώς τον» μ' έλεγαν χίλιες φωνές. Οί δρόμοι του, τα σπίνια του, οί άνθρωποι του, μου δείχναν όψη χαρούμενη. Η ψυχή μου αναγύλαζε και τα χείλια μου σκορπούσαν χαμογέλια...

Πήρα κάποιο δρόμο γνώριμο. Κάθε πέτρα, κάθε γωνιά, μου μιλούσε για τα περασμένα. Χίλιες εικόνες ξεπετιούνταν ξεροβόδεζα μπροστά μου και χίλιες κουβέντες περδομένης άκουγα. Σπιτάκι μου! Μικρή μου άσπρη καμαρούλα, να, σε βλέπω ξανά. Κλειστά τα παράθυρα μένουν κι η πόρτα άμπαρωμένη φαίνεται. Πλησιάζω, κοιτάζω απ' τα κάρκελα της αυλής. Κανέναν, ψυχή. Τά χέρια φροντωμένα. Κάτι παπαρούνες ξεθωράς κόβαν τη μονοτονία του περσίνου. Θέ μου! όλα τα γνωρίζω, όλα μ' άπάν τους όλα φέρνουν κάποιο σημάδι άγνωστο. Ίσως τα χρόνια που πέρασαν από τότε κάτω ν' αφήσαν.

— Περίεργο! ψιθυρίζω κοιτάζοντας. Τάχα να πέθανε ο μπάραμα-Μήτρος!

Γυρίζω. Κάνω να φύγω. Μιά γριά σκυφτή στο μπαστούνι της, έρχεται κατά δώδε. Σά γνωστή μου φαίνεται. «Α, η θειά-Ευτυχία, ψιθυρίζω, πώς γέγρασε! Τι καλά όμως, δε με γνώρισες, δε με θυμήθηκε. Θάλαξα κι εγώ ίσως.

Φεύγω. Ο ήλιος γέρνει ματωμένος να κρυφτεί πίσω απ' το βουνό. Κατεβαίνω το μακρύ-γιαλό με χίλιες σκέψεις στο κεφάλι και με κάποιο βάρος στην ψυχή, ένθ' η θάλασσα μ' άκομπανιάρνει με τό ίδιο μονότονο κυματοτρόχονό της.

Μετληνίδες

ΣΩΡΙΑΤΗΣ

[Αριθ. Έγκρ. 58]

Δέν είμαι παρά ένας χωριάτης. Φοράω ρούχα που μπορούνε να ντύσουνε δυό χοιροκομένα και ραμμένα με βελονιές μεγάλες κι άταχτες. Είναι φτιασμένα με πανί βγαλμένο από έναν άρχαλειό χωριάτιον, θραμένο με νήμα και μαλλί που τόγγνεψε ή μάνα μου τις μεγάλες χειμωνιάτικες νύχτες. Κι έχουνη φεγγαρία κάτω-κάπου έδω και καί, έκτος άν βάρεσε στο πρσί ή καρπάνια.

Κάθε πρωί σηκώνομαι πολλή ώρα μπροστά από τον ήλιο, περνάω ένα κλαδευτήρι στη μέση μου, παίρνω ένα ξηνάρι σπών άλο και παγαίνω στο χωράφι μου. Κεί κάπου δουλεύω χωρίς να μουράζω-μαι διόλου: καματερώ, σκάφω, κλαδεύω. Όταν ό ήσικος μου φτάση σέά πόδια μου, σιαματάω, κάθομαι κάτω απ' τις μεγάλες

Ιτιές και βρέχω τό μαύρο σταρό-νιο ψωμί μου στη διπλανή δρο-σάτη βρυσούλα. Μά δέν ύπομέ-νω να μαλακώση καλά και τρίζει μέσα στα δόντια μου, σά τό πον-τιμάκι που τρυπάει τα καρύδια μέσ' στην κασέλλα. Κι' όταν εγώ τρώω, τ' άηδόνι λέει τό πιό γλυκό του τραγουδι, καθισμένο πάνω στην ίτιά, κι' ό μαύρος κνιτρο-νότης μέσ στο λαγγάδι τό δικό του. Ύστερα πάλι ξαναρχίζω τη δουλειά μου και σάν έρθει τό βρά-δυ γυρίζω στο σπίτι μου, βέβαιος πώς τό χωράφι που δούλεψα θα μου πληρώση τόν κόπο διπλό.

Σά φτάω στο μικρό σπίτι μου, κάθομαι σένα χαμηλό τραπέζακι δίπλα στη φωτιά και ρουφώ τη ζεστή σούπα μου που είναι πολύ νόστιμη. Πάρα πολύ νόστιμη! Και σάν άδειάσει τό πιάτο μου, πάλι ξαναγεμίζει από τάδειστο τσου-κάκι. Έπειτα βγαίνει έξω στην αυλή και ξαπλώνομαι παρέκει στο δροσερό χορτάρι. Κι' άφού θά μετρήσω δυο-τρεις φορές τάστé-ρια, πλαγιάζω σένα τσόλι, τό μι-σό πάνου και τό μισό κάτω και κοιμάμαι πολύ ήσυχα όλη τη νύ-χτα και δέν ξυπνάω παρά τά χαρά-ματα.

Κάποια φορά άκουσα να λένε για σκοτούρες, για φασαρίες, για έννοιες, —ό Θεός να με συχωρέση, άν κατάλοβα γού.

Χωριάτοπουλο

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΜΟΥ

(Σελίδα απ' τό 'Ημερολόγιο μου)

[Αριθ. Έγκρ. 59]

Σήμερα έκοψα και τα μαλλιά μου.

Τι τράβηξα, Θέ μου ως που να πείσω τη μαμμά! Μόλις τό πρωτοείπα, πόό καιρού, έβαλε τις φωνές. Άκούς εκεί κοντζάμ γυναίκα να θέλει να κόψη τα μαλλιά της! Δέν ντρέπεται λιγάκι; — Μά, μαμμά, γιατί να μήν τα κόψω; Δέν είμαι δά και καμιά μεγάλη όπως λές. Δεκάξη χρονών! Τι, θέλεις να τάφήσω ά-κόμα κάτω, άφού λές ότι είμαι μεγάλη, ή να τό κάνω κότσο; Τότε είναι που θα φαίνωμαι τριαντάρα!

Και τί δέν τις είπα για να την καλοπιάσω. Κάθε μέρα τη βασά-νιζα μ' αυτά τα μαλλιά, ως που στο τέλος πιά άπηγύθησε, και μια μέρα που είχα άρχισει πάλι τη μουρμούρα, μου είπε: «Έπι-τέλους άφησέ με ήσυχη, κάνε ό, τι θέλεις. Μπα! με παιδεύεις δέν...»

Τό τέλος της φράσης δέν τό άκουσα. Είχα φύγει κίόλας. Σέ δυό λεπτά βρισκόμουνα στο κου-ρετό.

— Τι θέλετε, δεσποινίς; — Να κόψω τα μαλλιά μου! Τό είπα με τέτοιο θριαμβευ-τικό τόνο, που ό κουρέας χαμο-γέλασε.

— Καθίστε, παρακαλώ, θα πε-ριμενετε λιγάκι, γιατί έχουμε πολύ κόσμο σήμερα.

Κάθησα και περίμενα. Η καρ-διά μου χτυπούσε τόσο δυνατά που νόμιζα πως μπορούσε νακού-στη κι' από τους άλλους. Έπιτέ-λους ήρθε ή σειρά μου. Έκά-θησα σε μία μεγάλη πολυθρόνα και ό κουρέας μου έβαλε μία με-γάλη πετσέτα γύρω στο λαιμό κι' άρχισε να μου στρώνει τα μαλ-λιά με την τατσάρα. Σέ λίγο πήρε ένα μεγάλο ψαλλίδι... «Ω κείνη την ώρα! Άν με ρωτούσε κανείς τί αισθανόμουνα, θα ήταν δύσκολο νάπαντήσω. Είχα και χαρά και λύπη. Για πρώτη φορά λυτήθηκα τα μαλλιά μου.

Ένα χρούτε! χρούτε! έδιωξε όλες αυτές τις σκέψεις. Τό ψαλ-λίδι είχε άρχισει τό έργο του. Σέ λίγο ήμουν έτοιμη. Νά! πάει κι' αυτό! Τελείωσε.

Έβαλα τό καπέλό μου, —πόσο αλλοιώτικο είδα τόν ένυτό μου στόν καθρέφτη... Όταν έφευγα, εί-δα στο διπλανό διαμέρισμα μία κυρία με κομμένα φαρά μαλλιά που τα όντουλούριζε κείνη την ώρα. Θυμήθηκα άμέσως τη μαμ-μά που έλεγε για μένα. Άκούς εκεί, κοντζάμ γυναίκα, να θέλει να κόψη τα μαλλιά της!

Ραμί

«ΘΛΙΒΕΡΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ»

[Αριθ. Έγκρ. 61]

Διασχίζουμε μία πεδιάδα από πολλή ώρα. Τό ρυθμικό και θο-ρυβώδες κούνημα του τριάνου, μάς κάνει νευρικούς. Για κάμ-ποση ώρα έπεται, από τό βάθος του αναπνευστικού κανονέ, τό βλέμ-μα μάς χάνεται βαθιά στην άπε-ραντη έκταση και γίνεται, αψη-ρημένο. Μάς πιάνουν οί σκέψεις και ρεμβάζουμε ήδονικά. Κάπου-κάπου, λίγα δένδρα, ένα ύψωμα, μία καλύβα, μάς ξαφνιάζουν.

Ύστερα όμως, πάλι τα ίδια. Φεύγουμε από την Άθήνα. Πη-γαίνουμε, —έγω και ό αδελφός μου — να ζήσουμε για κάμποσο καιρό σένα άλλο μακρινό μέρος.

Καθόμαστε ό ένας άπέναντι στόν άλλο, βλέπόμεσθε και... δέν λέμε όςτόσο, τίποτε. Έχουμε περάσει την πόλη Θ...

Σά λίγο όμως — κοντεύουμε να φθάσουμε στην πόλη Δ... —την προσοχή μας την τραβάει ένα πράγμα: έξω στο δρόμο συμβάι-νει κάτι!

Νά τί είναι. Ένα μικρό σκυλ-λί βγαίνει από ένα σπαρμένο χω-ράφι στο δρόμο, πλάι στην γραμ-μή και καθώς τρέχει τό τραίνο, έκείνο στον ίδιο δρόμο που έχει μπροστά του, προσπαθεί γανγί-ζοντας να τό περάσει.

Και τό κατορθώνει, αλλά για να ίκανοποιηθεί την έπιθυμία του τέλεια, προσπαθεί να μη μπρο-στά κι' από την μηχανή. Στην πλάγια όμως κίνηση που κάνει, χαομερά και τό τραίνο στο διαβα-του τό κόβει στη μέση.

Τό ξαναβρίσκω με τα μάτια μου στο ίδιο μέρος που πατή-θηκε, από τό πίσω μέρος, όταν πέρασε πιά τό τραίνο.

Προσπαθεί διαμελισμένο να σηκωθεί. Μά τό δεύτερο μέρος

του σώματός του, που σερνότανε, τό υποδίξε. Κι' έτσι σε λίγο πέφτει κεραυνόπληκτο. Έν τω-μεταξύ έμεις φεύγουμε με άρκετη ταχύτητα και σε λίγο ούτε τό δια-κρίνουμε πιά.

Τό δύστυχο, πόσο όμορφο εί-τανε εκείνη την ώρα που έτρεχε και πόσο άντίθετα κακό άντίκτυπο είχε στην ψυχή μου — στην θέση που βρισκόμουνα —ό θάνατός του!

Σ' όλο τό ύπόλοιπο τοξείδι, έμεινα πολύ σκεπτικός. Δέν με διέθεσε καθόλου εύ-οικά στις με-τέπειτα έντυπώσεις του ταξιδιού μου αυτό τό θλιβερό έπεισόδιο.

Δόγγος Χειμάρρας

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

[Σήμερα, που ό κ. Γρ. Ε. σάς δίνει στην γ' σελίδα μερικά Γαλ-λικά Παιδικά Πινύματα για μεγά-λους, δημοσιεύω κι' αυτά τα τρία από την τελευταία συλλογή που μου έστειλε ή *Μεγάλη Έλλάς*. Δέν είναι τό ίδιο όραζ κι' ίσως όραιότερα τα δικά μας; — Σ. τ. Δ.]

— Παιδιά, με είδατε χτές που έδωσα μία δραχμή σ'ένα ζητιάνο; — Όχι.

— Καλύτερα. Γιατί ή μαμμά μου είστε πως δέν κάνει να μάς βλέπουν όταν κάνομε έλεημοσύνη.

**

— Σου άρέσει, Μπέμπη, αυτό τό φαί; — Όχι.

— Μά γιατί;

— Καίει.

**

— Μαμμά, κοντεύει να νυχτώση; — Γιατί, Σταθάκι μου; — Για να σου πώ: πεινάω... (Γεγονός) *Μεγάλη Έλλάς*

221ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ο νέος 221ος Διαγωνισμός Λύ-σεων άρχίζει από σήμερα και θα περιλάβη τας Πνευματικές Άσκή-σεις που θα δημοσιευθούν εις τα φυλλάδια της Γ' τριμηνίας, ή οι: *Ίουνιον, Ίουνιον και Διγούστον*.

Οί όροι του Διαγωνισμού τών Λύσεων είναι γωνστοί σ' όλους από τό Ε' Κεφάλαιον του 'Οδη-γού. Τό μόνο που θα θυμάσο έδω είναι ότι αί Λύσεις δέν γράφονται σε χαρτί όποιοδήποτε, αλλά σε ιδιαίτερον που όνομάζεται *Χάρ-της των Δύσεων ή Λυσόχαρτο*.

Και πωλείται στο Γραφείο μου σε σκευάλλους. Κάθε φάκελλος έχει 13 φύλλα, δηλαδή όσα άρκούν διά τας λύσεις μιας Τριμηνίας, και τιμάται δραχ. 2,50 (και ταχυδρο-μικά του Έσωτερικού λεπτά 10 και του Έξωτερικού λεπτά 50).

Όστε τό πρώτο που έχει να κάνει όποιος θέλει να λάβη μέρος σ'αύ-τό τό Διαγωνισμό, είναι να προ-μηθευθή ένα τουλάχιστο φάκελλο Λυσόχαρτου. Κι' έπειτα να δια-βάσει με προσοχή τό Ε' Κεφάλαιον του 'Οδηγού, (§ 15 25, φυλλ. 4ον και 5ον, σελ. 80 και 88).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αθήναι, 38 Εϋριπίδου
την 2 'Ιουνίου 1925

Η ΘΕΑΤΡΙΚΗ 30ΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΦΑΙΔΡΟΝΣ

Μά χαρά σάς άναγγέλλω: Στις 21 του έρχομένου Αδγούστου συμ-πληρώνονται τριάντα χρόνια από-του ό κ. Γρηγ. Ξινόπουλος (Φαί-δρον) έδωσε τό πρώτο-πρώτο θεα-τρικό του έργο, τόν «Ψυχοπατέρα», στο θέατρον Αθήναιων με τόν με-γάλο ήθοποιό Δ. κατσά. [11 Αδ-γούστου (π. ή.) 1895.] Ο συγγρα-φέας λοιπόν θα πάρη τήν εορτήν του, — γιατί τό Κράτος είναι συν-ταξη στούς συγγραφείς και τούς ήθοποιούς που εργάζεσθαι τριάντα χρόνια μ' επιτυχία στο Έλλ. Θέα-τρο, — ή δέ 'Εταιρεία τών Έλλ. Θεατρικών Συγγραφέων άπεφάσισε να εορτάση την Τριακονταετηρίδα αυτή του συγγραφέα, που μετά τόν «Ψυχοπατέρα» έκείνον, έρχοσθετε 800 λίγοι, έδωτε άλλα τριάντα, και τόσο επιτυχμήνα, σκηνικά έρ-γα. Προς τούτο, στο θέατρο Κου-βάλης, τη βραδυά εκείνη, θα γίνει μία έκτακτη παιγνυρική παραστά-ση του «Ψυχοπατέρα» και, πριν άνοιξη ή αυλαία, ό κ. Ν. Δάσκα-ρις, πρόεδρος της 'Εταιρείας, θα προσφωνήση τόν εορτάζοντα, κι' αυτός θαπαντήρησθ εύχαριστών. Συγ-χρόνως θα κυκλοφορήσθ κι' ένα καλλιτεχνικό Πανηγυρικό Τεύχος που έτοιμάζεται τώρα και θα περι-έχθ: την ιστορία και την υπόθεση όλων τών θεατρικών έργων του Ξινόπουλου, σύντομες γνώμες περί αυτών από τούς κορυφαίους τών λογίων και τών ήθοποιών μας, και διάφορες σχετικές εικόνες, φωτο-γραφίες, σκίτσας, γελοιογραφίες κτλ. Ίσως δά γίνει κι' ένα μικρό άναμνηστικό μετάλλιο της εορτής.

Αλλά στην περίπτωση αυτή πρε-πει βάβαια να φανούν και τάχατη-τά τόυ κ. Φαίδρονος Διαπλάσπου-λα. Μήν ξεχνάτε άλλως τε ότι και «Παιδικό θέατρο» έχει γράψει ό συγγραφέας της «Φωτεινής Σάν-τρος» και τών «Φοιτητών». Γι' αύ-τό σάς τό λέω τώρα και σεις σκε-φθήτε με τί τρόπο θα μπορούσατε καλύτερα, είτε ένας-ένας χωριστά, είτε συντροφικά, να κάμετε τό μέρος σας στην Τριακονταετηρίδα.

Η Έρση, — που μελετά τώρα για διπλωματικές εξετάσεις και με την καρδιά μου της όνω την ευχή, —μου γράφει για ένα παράξενο θ-ναίρο που είδε και πού έδιαλύθη-κε: Ήταν, λέει, μεγάλη, είκοσι-πάντε χρόνων, ό φεμινισμός είχε προχωρήσει κι' ή φίλη μας είχε γίνει ύπουρηγία. Άλλά μη μιλά-ζοντας με τα παλιά Διαπλάσπουλα που έγιναν ύπουρηγί και έέχ'σαν τήν Διάπλάση τους, αυτή τη θυμή-θηκε κι' έπαισε τόν συναδελφό της ύπουρηγό της Παιδείας να βγάλη ένα έτήσιο επίδομα για μένα έκάτο χιλιάδων δραχμών. Όταν τό επέ-ταχ αυτό, έκαιμα τέτοιες τρέλλες απ' τη χαρά της, — άν και ύπουρ-γίνα, — που έπιασε απ' τό κρεβάτι της και... έύπηγε. Έ, την άλ-λη μέρα, πρωί-πρωί, διαβασε στο φύλλο μου την πρόταση της Νου-

κοκυρούλας, που περιττό πιά να πώ πόσο την επίδοκίμαζε. Δέν εί-ναι χαριτωμένο;

Αλλά κι' ό 'Ονειροπόλος μου γράφει σήμερα όραιότατα. Δέν ήταν ανάγκη, λέει, να ρωτήσω άν επι-δοκίμαζον την πρόταση, γιατί κα-νένα Διαπλάσπουλο δέν θα βρεθθί-πού να μή θελήσθ όλοπρόθυμα να την ύπογράψθ. Και προσθέτει: «Μία φωνή απ' όλα τα έλληνοπού-λα και τις έλληνοπούλες θα θυ-μίσθ και στα καλιά σου παιδά πού είναι τάδερα ύπουρηγί, και πού έού τάκανες άξια να γίνουν, ότι έχουνη χρέος να δώσουν τη μικρή αυτή ήλική συνδρομή σ' εκείνη που τούς έδωσε τα πρώτα φώτα ύστερ' από τη μητέρα τους».

Διότι τόν Άσπρη, μου άρεσε πολύ τό πρώτο γράμμα που άπο-φάσισε να μου γράψθ ύστερ' από τόσον καιρό πού είσαι συνδρομητής. Έ, άν τόκανες αυτό από προτύ-τερα, και συχνά, σήμερα θα ήσουν γνωστός στόν κύκλο μας και δέν θαέξω τό παράπονο ότι δέν άπαντά κανέναν στις προτάσεις σου. Δέν τό έξερις; άπαντούν προθυμότερα σ' εκείνους που βλέπουν τό ψευδή-νυμό τους νάναφέρεται συχνά στην Άλληλογραφία, στούς διαγωνισμούς κτλ. Όσο για την άργοπορία του φύλλου, φταίει χωρίς άλλο ό τα-χυδρόμος της γειτονιάς σας, γιατί όταν τό βλέπης στα κίονια, έχει σταλεί πιά στούς συνδρομητές τών Αθηνών.

Σχετικώς μ' αυτά που σάς έγρα-ψε για την καρδιά ό κ. Φαίδρον, ή Φιλόσοφος μου γράφει σήμερα ότι ό παππούς της, ένθ' φώτεψε τρεις καρδιές στο χτήμα του, που τόν έφτασαν στο μπόλι και τόν πέ-ρασαν, έζησε χρόνια και χρόνια κατόπι. Και να ήζιτε τί νόστιμο: Άναγκάστηκε να τις φυτέψθ ό ίδιος, γιατί ό κηπουρός δέν ήθελε με κανένα τρόπο. Μόνο καρδιές δά φυτεύω, τό έλεγε, γιατί είμαι νέος άκόμα και τη θέλω τη ζωή μου. — Τότε θα τις φυτέψω εγώ... — Μή, για τό Θεό, και θα είμαι ή αι-τία άν πάθει τίποτα! — Άντε από καί, κι' όλα αυτά είναι φιμματα. Κι' φυτέψθ μάλιστα τρεις, για να σου τό άποδείξω. Και σε λίγα χρόνια του τό απέδειξε πραγματι-κά. Μά μπορούσε ποτέ να πάθθ τίποτα με την ιδέα ένας φρόνιμος άνθρωπος που είχε τόση πεπαιγη-ση ότι αυτά είναι φέμματα; — Η Ίλια μου γράφει και για την αύξη-ση της συνδρομής: «Ό,τι είναι άνάγ-κη, πρέπει να γίνεσθ. Πόσο θα μάς δαρυφαινόταν άν μάς άποχαιρετού-σε για πάντα!»

Έλαβα, Γελασίνα, και σοδ έ-στειλα. Χαίρω που επιδοκίμαζεις και σό την πρόταση της Νουκοκυ-ρούλας. Μά βίβαια πού θα την βάλω τώρα σ' άνέργεια. Κομμάτια για τη Σελίδα θάρρησω να δεχθώ. Διαβάζω τά συγγραφήτήριά σου στο «Άσπρο Συννεφάκι» που έδω-λε τόσες λέξεις απ' τόνομά του. Και περιμένω να μου γράψθ έκ-τενός.

Κι' ή φράση αυτή από τό γράμ-μα της Ροδόλευκης, πολύ χτυ-πητή κι' όραία: «Δέν πιστεύω πιά τό Κράτος νάρνηθθ αυτή τη χάρη

στα έλληνοπούλα. Τι χάρη λέγω; ύποχρέωση!»

Όραίας 'Επιστολές που μου γράφουν προπάντων ένθουσιω-δέστατα για την πρόταση της Νου-κοκυρούλας κι' ένθαρρυντικώτατα για τήν αύξησθ της συνδρομής, μου έστειλαν αυτήν την έβδομάδι κι' οί έξή: «Αδάμας, Γαζία, Χα-ρούμενη, Ανδισμένη Πασχάλιά, Ύψιπέτης, Βύρων ό Κατακτη-τής, Παιδί του Έβρου, Ροδό-πούλα, Γαλάνεια, Σανθή Νερά-δα, Μπούμ, Αφροσύνη Κύμα, Γαλαξίας, Ζιζλά Χανούμ, Δόν Ζουάν, Σίμος Έσπερίος, Άστός της Σελιάδος, Σκόρπια Ροδόπέ-ταλα, Καρόττα και Ίσαβέλλα. — Έξέτέλεσα τις παραγγέλεις των, τούς εύχαριστώ όλους για τα κτλ.ά των λόγια και λυπούμαι πού ό χθ-ρος δέν μου άπετρέπει σήμερα να παραθέσω έδω μερικά.

Γιά τό Μνημόνιό του Πολέμου, ή Τριανταφυλλένια μου έστειλε ά-κόμη 20 δραχμές, συμπλήρωμα τών Δαχλών της, από εύγενική έ-νέργεια της 'Ηρωϊκής Φέσσας, (από μία περιπέτεια, άργησε να λάβθ τη Τριανταφυλλένια τό λαπτά). — Ε-πίσης ή Δειλά (πού της εύχουμαι περαστικά στα χέρια) μ' έ τί δυστύ-χημα ήταν αυτό;) μου έστειλε μιά λίρα από έρανο πού άνήργησε με-ταξύ τών μελών της μικρής έλλ. παροικίας του τόπου της. — Και τέ-λος ή Περιγίλπισσα Όλαλά μου έστειλε δρα. 102,20 από έρανο με-ταξύ τών μαθητριών της Γ' Τάξης τού Γυμνασίου Θηλέων Θεσσαλο-νίκης. Η φίλη μου είχε την αξέ-παινη ιδέα, την έδοήθησε δά κι' ή καλή της καθηγήτρια, ή Κ. Σ. Βιλαγιάννη, που την ήμέρα εκείνη μίλησε με μεγάλη ζέση στις μα-θητρες για τόν Πολέμη και τό περιοδικό μας. Εύχαριστίες και συγ-χαρητήρια σ' όλες!

Θερμικόν 'Ιδεώδες, Δειλά, Κ Ματσούκη, Πετρομένον, Θεο-μαϊκή Άύρα, Μικρή Έπαρχιώ-τισσα, Άύρα τού Βοσπόρου, για τά έσπαθώματά σας σάς εύχαριστώ πολύ πολύ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Άπορρίπτονται: «Τό άε-ροπλάνο» της 'Ηρωϊκής Φέσσας. Πολύ καλό. Άλλά πρέπει πρώτα να γίνει συντομετέρο. Νά λείψθ ή παραβολή της Φύσης με τρελονό-ριτσο, πού δέν πάει. Και να εξη-γηθθ καλύτερα ότι τό «κατά» πού φάνηκε στη θάλασσα άναπόδεα ήταν τό άεροπλάνο πού έπιασε ύστερα στην έρη. — «Σμύρνη γλυκαία» της Έλπίδος της Άνατολής. Έ-χει πάθος, αλλά είναι άτεχνο. — «Τό χαμένο κλειδί» της Φλογέ-ρας τού Παργασού. Πολύ νόστι-μο, αλλά θέλει ξαναγράφισο. Κυ-ρίως από τη στιγμή πού βρισκαται τό σκουριασμένο κλειδί στην τριαν-ταφυλλία. Γιατί όλοι πιά μαντεύουν τι είναι και τα πολλά λόγια ύστερα είναι... φτώχεια. — «Η άφηρημάδα» τού Γιαννιώτικου Διαβολάκι. Γνω-στό τό άνέκδοτο κι' άτεχνα γραμ-μένο. — «Ο χωρικός» πού άκου-κίζε. Δαϊκό από τά πιά έξυπνα, αλλά κακογραμμένο. Τό «Αεράκι της Γκιώνας δέν δοκίμαζε να τό

ξαναγράψθ πού απλά και πιά σύν-τομα; — Άλλα δέν έχω τόπο να κρίνω αυτή την έβδομάδα. Περιμέ-νετε.

Έγκρίνονται: 83. «Πάι μα-ζι» τού Κρίνου Ανθίου — 84. «Χιόνι» τού Δόγγου Χειμάρρα. — 85. «Η έργασία» τού Γλυκύ Πα-ρελθόν. — 86. «Τό άγγελακι μου» της Ίνδιανας. — 87. «Μιά παρα-μονή πρωτοχρονιάς» τού Πριζο-νιέ, (εύκολα συντομεύεται). — 88. «Τό όνειρο τού Όρφανού» τού Τής Μοίρας Άποπαίδι. — 89. «Απόψε» τού Μικρού Τυμπανιστού (με μι-κρά διορθώματα). — 89 και 90. «Ο Μάρμαρ-Γέρος» και «Τό νερανίζε» της Τάνιας. — 91. «Τό κυπαρίσσι» τού Δαιμονίου Έφευρέτη.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΚΟ' Αελλίο Ειδοφόρον

Από τό ΚΗ' Αελλίο (75ς φυλλ. 26). δρα. 10.226.70
Άλέκος Κ. Βασιλάκος > 20.—
Όρότης Α. Μάλτος > 10.—
«Φιλητική Άύρα» . . . > 30.—
Η Τρίτη Τέξις τού έν Θεσσαλονίκης Γυμνα-σίου Θηλέων . . . > 102.50
«Τριανταφυλλένια» από Δαχλώ, συμπληρω-ματικά (75ς και Αελ-τίο ΚΑ') > 20.—
«Τριανταφυλλένια Μπο-ντακι» > 25.—
Μέχρι της 4 'Ιουνίου δρα. 10.434.20

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΠΕΤΑΡΗΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Σανθή Βιο-λίστρια, κ. (Βρέστε με). Μικρά Γόρσα, κ. βρέστε με). Άσπρη τού Ποτον, κ. (ΝΜ). Έλπίς, κ. (ά. ω.). Κόρη τών Κυμάτων, κ. (α²+β³). Θραύσιμον, κ. (ι;!). Χουσαλλίς, κ. (X+X). Άνθος της Νεότης, κ. Αύγη Έλπίδων, κ.

Η Διάπλάσις άδράζεται τούς φίλους της: Έλληνοκήν Ά-ναγέννησθ (ή άνωμαλία πού προήλ-θε από την τυπογραφική άπεργία στην άρχή και κατόπι από κάποια άλλα άσχετά). — γιατί έπρεπε να έρσθ ή αύξησθ τών τυποτυ-κών και στο Τυπογραφείο έδωσαν ένα μόνο άργάτι να κάνει όλο τό φύλλο, για να έδωδ πόσα ήμερο-κάματα θέλει, — άκονισιόθη τώρα πιά δέν πιστεύω να σάς λείπη ά-κόμη κανέναν άρμό;.) Θερμαϊ-κήν Άύραν (έστειλα 12 τετραβία) Φουσταρέλλαν τού 21 (κι' ό μπα-νός της, λέει, έχει φυτέψει ένα σωρό καρδιές, πού σήμερα έχουν έκαπαλάνο άνάστημεν απ' τό δικό του) Δείλαν (στό έρχομένο) Στυ-λιανόν. Άστρινόν (σ' εύχαριστώ πολύ για όσα γράφεις) αλλά πρό-σχε, παιδί μου, την όρθογραφία σου! μαθητής της τρίτης, έπρεπε να γράψθ καλύτερα) Γλυκό Χα-μόγελο (έλαβα, εύχαριστώ) Άν-τονεύρης (μά δέν είλας ότι δίν θένουαι πιά κομμάτια;) Μικρήν Έπαρχιώτισσαν (έξέτελεσθ ή παραγγέλια πού μου έκαιμας την 22 'Απριλίου με τό όραιότατο έ-οικνί πασχάλινό γράμμα!) Πετρω-

μένον (αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ κῆμω· θὰ ζητήσω νὰ μὴ συντάξω ἀπὸ μιᾶ αἰτήσεως, θὰ τυπώσω δὲ τὴν καλὴν τερη ἢ θὰ συναρμολογήσω μιὰ μὲ ἀποσπασματα πολλῶν· κ' ἐπειδὴ εἶναι σωστὸ νὰ γίνῃ καὶ μ' ἐξοδά σας, θὰ ζητήσω, ὅπως λέει, ἀπὸ τὴν καθένα πού θὰ σταλῇ αἴτησις, κ' ἓνα μικρὸ περὶ γιὰ τὰ ἐξέδω τοῦ τυπώματος, τοῦ δεσμοῦ κτλ.)

Ποιήσεις 'Ολαὰ (περιμένω) 'Χελιδονάκι (πολὺ-πολὺ ὁμορφο το πρῶτο σου γράμμα! χαίρω γιὰ ἐλ' αὐτὰ περὶ μὴ γράφεις κ' ἐλπίζω νὰ σ' ἔχω πάντα· φίλη ἀφροσώμην· ὅπως ὑπογράφου!) 'Δαμπερὸν 'Ηλιον (τὸ ἐρχόμενο γιὰ ὅλας) 'Αττικὸν 'Οὐρανὸν (νὰ τὰ ἐκατοστήσεις) 'Αλέκον 'Βασιλικὸν (ἐπειδὴ ἐκ νέου· εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον) 'Κυπριώτικο 'Αγκάθι (ὦ, ναί! μερικὰ κομμάτια πὺ ὅν μοσιεύω στὴ Σελίδα, εἶναι κατ' ἄνω ἀπὸ ἄλλα πού ἀπέρριπτον ἀλλὰ ἡ ὑπογραφή τὸ δικαιολογεῖ) ὅσο πὺ μεγάλος εἶναι κανεῖς, ὅσο πὺ καλὺτερά γραφῇ, ὅσο περισσότερες ἀξιώσεις ἔχεις, τόσο αὐτοτὴν ῥότερα πρέπει νὰ κρίνεται, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ· ἐφ' ἓναι μικρὸς, πὺ γράφεις κατὰ παιδιάν, θὰ κρίνῃ ἐπικρίτερα καὶ, πολλὰς φορές, το κομμάτι τοῦ θὰ ἀγκυρῇ γιὰ ἐνθάδε ἀρνησι) 'Ελπίδα (αὐτὸ σου ἐδὲ λεία καὶ χαίρω πολὺ γιὰ τὴν γνωριμίαν) 'Νοικοκυροῦλαν (ἐπειδὴ, εὐχαριστῶ) 'Δροσοσταλίδαν, 'Κῦμα τοῦ 'Αἰγαίου κτλ. κτλ.

'Αντονεύρης, 'Ανθὸς τοῦ 'Αγροῦ, 'Διακόν, 'Αετὸν τῆς 'Σελαιδος, 'Φαληρικὴν 'Αὔραν (ἐπειδὴ.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ἈΡΧΗ τοῦ νέου 2210 Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεῖναι μέχρι 6 Αὐγούστου.]

406. Δεξιόγραφος

Μιὰ πρόθεσις κ' ἀρχαῖος βασιλεὺς
'Αν συμφωνήσουν,
Μεγάλου τῶν 'Ελλήνων λυρικὸ
Θέν' ἀναστήσουν.

Κορυφὴ τοῦ 'Ολύμπου

407. Συλλαβογραφίος

Σύμφωνο μ' ἀντωνυμία
Μοναχὰ ἂν ἐνῶθῃ,
Μία ζωὴ μικρὴ ἢ μεγάλη
Θα μᾶς παρουσιάσῃ.

'Ανθὸς τῆς 'Ανδρῶν

408. Μεταγραμματισμός

Βγάλε 'Δὰ καὶ βάλε 'Σι
Καὶ χωρὶς νὰ ἐκπλαγῇς,
'Απὸ πολλὴ ἑλληνική,
'Οπλο ἀρχαῖο θὰ ἴδῃς.

'Ελευθέριος Ν. Ρουσόπουλος

409. Δημῶδες Αἰνίγμα

Στραβολαιμισμένη μάννα
Καὶ μαλαματένια κόρη
Καὶ διαβολεμένο ἄγγονι,
Σπίρτο μοναχό.

Πατριὸν Διαβολάκι

410. Ποικίλη Συλλαβική 'Ακροστιχίς.

'Η πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον συγγραφεύς:

1, Εὐαγγελιστὴς 2, Στρατηγός
'Αθηναῖος 3, Θεὰ 4, Μεγάλῃ
θάλασσα.

Εὐστράτιος Παζίδης

411. Δικτυωτὸν

* * * * *

Τὸ πρῶτο καὶ τὸ δευτέρου
Σχετίζονται πολὺ
Μὲ καποιο πραξικόπημα
Ποῦ κάμαν οἱ 'Ιταλοί...
Τὸ τρίτο μου ὠραῖο χωριὸ
Γνωστὸ στὴ Μικρασία,
Καὶ τᾶλλο λέει γιὰ πράγματα
Ποῦχουν ἀθανασία.

Παίδων τῶν Λασῶν

412. Κρυπτογραφικὸν

123456789=Πόλις Τουρκίας
2763 =Ὄνομα γυναικεῖον
32179 =Τρόφιμον.
43279 =Νήσος.
515279 =Ἀντωνυμία.
6589 =Θεός.
74789 =Ἀρχ. πόλις
845279 =Μέρος τ. ἀνθους
9123179 =Δύναμις.

'Υψιπέτης 'Αετὸς

413—414. Μεταμορφώσεις

1.—'Ο ὄνος διὰ τριῶν μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἵππος.
2.—'Ο ἀστὴρ δι' ἐννέα μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἥλιος.

Φιφὴ Ι. Σταυροπούλου

415. Φωνηεντόλιπον

βλ-πρ-ργ-πς-μ μρν-τ-πρξ
Δευτεριά στὴν Κύπρῳ

416. Γρίφος

M M

M M

'Ηλιανή 'Αντίς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

417. Devinette

Cherchez-nous sur vorte corps:
Pour être beaux,
Il faut que nous soyons grands.
Pour ne pas être laids,
Il faut que nous soyons petits.

Σοφολογώτατη

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. 'Ασκήσ. τοῦ φύλλ. 12

176. 'Ιούνης (ἡ, οὖν, 'Ιος).—177. Λέσβος-λέμβος.—178. Πολέμης-πόλεμος.—179. Οἶτη-ἦτοι.—180. 'Η εἰλαία, τὸ ἔλεος, ὁ πολυέλεος.
181. Σ Ο Λ Ω Μ Ο Σ 182 186. Διὰ

I I τὸ Κ: ρά-
K Δ κος-κακός,
I H 'Αθάμας
N P 'Ακάμας αὐ-
O O τη-δ κ τ ἡ,
Σ Κ Ι Α Θ Ο Σ Ρ α α-Κέα,
Βάρνα-βάρ-

να.—187. ΑΣΙΑ (Αἰών, Σαῦρ, 'Ιδας, 'Αδελφοί).—188. 'Οπου λαλοῦν πολλοὶ πετεινοί, ἀργεῖ νὰ ἔξημερῶσιν.—

189. 'Η συνειδήσις ἐλέγχει' (εἰς ἡ νῖ, οἰς εἰς, ἔλ ἐν γλ.).—191. P A T R A S (Portugal, Alger, Tigre, Réaumur, Asie, Salonique.)

CHARBON

L

E

S

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ'—743)

Ποιητικὴς ψυχῆς, ψηφίσαι τὰ ὑπέροχα ψευδώνυμα: 'Ιδανιόδ, Πόνου ἀάκου, Τριανταφυλλένια 'Ηλιογεννήτη, 'Ονειροπλήκτρα, Θρήνο Μάννας, 'Αγριοκάσικο, Κυανόλευκο Λάβαρο. 'Η ἀξία τοὺς ἀναμφισβήτηται.

ΒΙΣΑΕΤΤΑ, ΓΑΛΑΤΕΙΑ

(ΚΕ'—744)

Δάνα, Σκόρπια Ροδόπειτα... ὁ πῆλος τῆς Σιωπῆς ὡς σκεπάζῃ τὴ μοναξιά μας· καὶ τότε ἡ ζωὴ μας γίνεται πῶ ὁμορφῇ, πῶ γλυκεῖα...

ΑΛΚΗΣ ΦΛΩΡΙΑΣ

(ΚΕ'—745)

Πανταχοῦ Παρὼν... ὅπως τὰ τριανταφυλλία, κάποιο ἀνθὺν σκάνε, σκορποῦνται σὲ μεθυστικὴς εὐωδίας τοὺς, κ' ὑστερὰ σ' ἓνα μελᾶγχολο δελτινὸ γέροντον βαρεῖα τὴ κεφαλακία τοὺς, ἔτσι καὶ τὰ παιδιὰ, σὺν τριανταφυλλία, μεγαλύνουν χωρὶς νᾶναι πάντα παιδιὰ...

ΑΛΚΗΣ ΦΛΩΡΙΑΣ

(ΚΕ'—746)

ΒΙΟΛΕΤΤΑ, ΚΡΟΚΟΠΕΔΟΣ ΗΩ, ΓΑΥΚΕΙΑ ΕΑΠΙΔΑ, ΔΙΑΝΑ, ΜΗΒΙΑ, ΦΑΥΣΤΑ, ΦΑΛΗΡΙΚΗ ΑΥΡΑ, ΑΓΡΙΟΒΙ-ΛΕΙΤΑ, 'Ανταλλάσσομεν Μ. Μ.; Στείλατε: Κασσάνδρου 129, Θεσ/νίκη.

ΘΕΡΜΑΙΚΗ ΑΥΡΑ

(ΚΕ'—747)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ 'ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ, ΔΑΝΙΣΜΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ ΗΛΙΟΣ, ΝΗΝΤΗ

'Εμπεδὸς Διαπλάσπουλα, δόστε τοὺς ψήφους σας στὰ ψευδώνυμα αὐτὰ πού πραγματικὰ τοὺς ἀξίζουν.

(ΚΕ'—748)

ΔΕΛΦΙΑ! ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ! 'Υποστηρίξατε τὴν προτάσιν μου: 'Ενισχύσωμεν τὴν Διάπλαιν.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΥΛΑ

(ΚΕ'—749)

ΑΤ ΠΙΚΕΡΙΩΝ, Εὐχαριστῶ. 'Ενεργήσατε.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΥΛΑ

(ΚΕ'—750)

ΧΑΡΑΛΑΜ. Α. ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ, σὰ ξεύρω καὶ μὲ ξεύρεις εἶμαι συμπολιτισσά σου· ἂν μὲ ρεῖς θὰ κερδίσεις κατὶ.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

(ΚΕ'—751)

ΜΗΡΑΝΤΑ, γιὰ θυμίσουν τὴν ἀνεξίτηλαστον ἐκδρομὴν· πᾶν σὸ βουλό. Ποιὰ εἶμαι; ἡ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

(ΚΕ'—752)

Καταργεῖται ἡ (ΚΕ'—638) Δίσις μου ὡς λαθασμένη καὶ λοχὺ· ἡ παλιὰ μου Δίσις (ΚΕ'—41).

ΣΚΟΡΠΙΑ ΡΟΔΟΠΕΤΑΔΑ

(ΚΕ'—753)

—ΑΣΡΑΤΟΙ ΠΡΟΣΩΠΟΦΟΡΟΙ—
Σύλλογε 'ΦΟΙΝΙΞ, σὸ διαγωνισμὸν σου στείλαμε. ΤΙΤΑΝ, ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ, σὸ δημοψήφισμα σὰς ὑποστηρίξαμε. ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚὸΝ ἸΔΕΩΔΕΣ, σὴν γιορτὴν σου χορῶν πολλὰ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ, ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ. ΤΡΕΜΕΤΕΕΕ!! ΟΛΥ.

(ΚΕ'—754)

ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΤΕ ΤΟΝ (ΚΕ'—726) ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΜΑΣ. ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ 'ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ.

(ΚΕ'—755)

Μηνιαῖον Εἰκονογραφημένον Γραμματισμολογικὸν Περιόδικον. Μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἐν 'Ελλάδι καὶ 'Ανατολῇ. Δίσις: ὁδὸς 'Υψηλάντου 49 ἐν Πειραιεῖ.

(ΚΕ'—756)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ 'ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ, 'Κεραυνέ, 'Ανεμοστρόβιλε, Παγκόσμιον 'Ονειρο, Τζέννυ, 'Ορυμνικὴ Εὐρώπη, προθύμως στέλλομεν. ΠΕΡΙΜΕΝΟΜΕΝ.

(ΚΕ'—757)

Ἰδεύεται Σύλλογος διὰ τὴν ἐπωνυμίαν 'ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΝ. Γενόμενων ἀρχαιοτέρων ἐξελέγησαν. Προεδρὸς: ΑΣΠΡΟΣ ΠΑΛΙΑΤΟΣ, Διαγωνισμῶν: ΑΣΠΡΟΣ ΠΑΛΙΑΤΟΣ, Δημοψήφισματος: ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΠΑΛΙΑΤΟΣ, 'Αποκαλύψεων: ΚΙΤΡΙΝΟΣ ΠΑΛΙΑΤΟΣ, Ξεσπασμότατο: ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΠΑΛΙΑΤΟΣ.

(ΚΕ'—758)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΝ, Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν καρτῶν τοιάν. Συμμετοχὴ ἰδιωτικῆς. Προθεσμία διμηνος Βραβεῖα τρεῖς ἐκλεκτάτα. Σύλλογοι: Κεραυνέ, Τίταν, Μαύρη Σκιά, Φοινίξ, Μικροκόσμος, Τεσσαρὼν Περσῶν, Τμήμας ἡ συμμετοχὴ σὰς. 'Ιδανιόδ, Γιούλη 'Ανθῆ, κτλ. περὶ ἐκδόσεων Δίσις: Χ. Τασοπούλου, Μαζάνων 90, Πάτρας. — 'Ο τῶν Διαγωνισμῶν:

ΑΣΠΡΟΣ ΠΑΛΙΑΤΟΣ

(ΚΕ'—760)

Πρωτοπαλινόντες στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χορεύοντες βάλς, χαίρομε δλους.

Σύλλογος ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΝ

(ΚΕ'—760a)

Βεατριχί, Θαλασσογεννήτη, Κόρη τῆς Διαπλάσεως, σὰς γνωρίζω ἀνταλλάσσομεν κατὰς; Στείλνω πρῶτος ἡλῖος

(ΚΕ'—761)

Πρωτότυπος διαγωνισμὸς Π Πενεμάτων ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΡΟΥΣΣΑΚΗ, Λεωφόρος Δημοκρατίας 117, Θεσσαλονίκη. Συμμετοχὴ μονόδρομος. Προθεσμία διμηνος. Βραβεῖα: Τὰ πρῶτα βήματα τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ βυζαντινὴ Θεσσαλονίκη, δεσμὶς καρτῶν Θεσσαλονίκης.

(ΚΕ'—762)

Ναί, ΤΑΝΙΑ, μὰ πόσο ἀγαπᾷς ἐπισκέψεις! Εἶμαι πολὺ δυσχερῆς μὲν μαζί του.

(ΚΕ'—763)

Ζητῶ συχώρην ἀπ' ὅσους ἄργησα ν' ἀπαντήσω. Στείλνω εὐχαριστώτα.

(ΚΕ'—764)

Τὰ ὠραῖα μαλλιά καὶ τὰ θαυμάσια μάτια σου, ΤΖΕΝΝΥ ἀξίζουν πότερο ἀπ' τὴ δική μου μολυνήσα. Πάντως εὐχαριστῶ.

(ΚΕ'—765)

Δάλια, 'Ιδανιόδ, Ζιουντέξ, 'Αμαρυνίς, Τριανταφυλλένια, Βόλγα, δεχόσαστε ν' ἀνταλλάξομε ἓνα τετραδία; Δίσις: Παυλάνη, Ρέπουλη 36, εἰρακά. ΝΗΜΠΕΛΟΥΚΕΝ

(ΚΕ'—766)

—ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΣΑΤΥΡΟΣ—
Πρόεδρος καὶ διαγωνισμῶν: ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ, Ταμίας καὶ Γραμματεὺς: ΚΑΙΣΑΡ, 'Ανακαλύψαν: Φ. ΤΙΤΑ.

(ΚΕ'—767)

Νέα Δίσις: 'Ολυμπιάδα Ζήκου, Διοικητήριον 47, Θεσ/νίκη. Κῆμα τοῦ Αἰγαίου

(ΚΕ'—768)

Ολόθερα ψηφίζω ΔΑΝΙΣΜΟΝ, ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ.

(ΚΕ'—769)

ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, πάρε χιλίες εὐχολές κ' ἀπὸ μένα. Εἶναι τόσο δυνατές καθὼς εἶναι ποτισμένες ὅλο ἀπ' ἀγάπην.

(ΚΕ'—770)

Διεύθυνον τοῦ ΛΟΓΓΟΥ ΧΕΙΜΑΡΡΑ εἶναι: Συνοικισμὸς Συγγρού, 2909 Τετράγωνον. Ἀριθμ. 5. 'Αθήνα.

(ΚΕ'—771)

Εσπερε, τί λημονοῦ; Δέλια, Δάλι, 'Εσπερε, Γιούλη 'Ανθῆ, 'Ιδανιόδ, Τριανταφυλλένια, Μαγίσσα, 'Απαχισμέ, Σαπφώ, Μέσσα, Σοφία Τίταν, Μικροκόσμος, Φιλοσοφία, Μενεξεδένια, χαρίζετε μου μιὰ κάρτα γιὰ τὸν διαγωνισμὸν μου (ΚΕ'—527). Σανθὴ Νεγιδίδα

(ΚΕ'—772)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ 'ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ, ΔΑΝΙΣΜΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ

Διαπλάσπουλα, ψηφίζοντες τὰ τρεῖς αὐτὰ ψευδώνυμα ὑποστηρίξατε τὸ εὐγενικό καὶ τὸ ὠραῖο.

(ΚΕ'—773)

Αποσπασμένον τοῦ Σύλλογου 'Τιτάνος, τὸ Διαπλάσσομα, ἔνεκα τῆς μεταγραφῆς τοῦ εἰς Φιλόλογο-Ἀθλητικόν, εὐχαριστοῦμεν θερμῶς πάντας ὅσους μᾶς ἐβοήθησαν εἰς τὸ ἔργον μας. 'Επίσης δὲ, ἀποχαιρετοῦντες ὅλους τοὺς Συλλογούς, φίλους καὶ ἀνταγῶντες, τοὺς εὐχόμεθα καλὴν περὶδοῦν.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ 'ΤΙΤΑΝ

(ΚΕ'—774)

Κεραυνίτες μου, κολυττήρια, ἡ 'Απαχισμέ δὲν ὑποτάσσεται· ἔχει μοναχὰ νὰ πετῇ τὸ ζουναρι. Καταλαβέβου;

Ἀκούτε καὶ τὸν φιλαράκον μας Χιγ-Χού Χάου = κίτρινῃ μούρῃ, κοιτάδα δυο πῆχες, μὴτὴ πού ἀνταντεῖ τὸν οὐρανὸ, ὅπως μᾶς. 'Εξηγουμάστε;

Ὡ καὶ τί ἔχει νὰ εἰπῇ... Ἄλλο ποταμίον: Τριανταφυλλένιον Μπουκετάκι=ψηλὴ, ἐσθιὰ, ματιές πυροβόλων 42. Ἀθηναϊκὴ αἰλουέτα, τουαλέτα πρῶτης, μέγα στὴν Κηφισίαν, σκαρφαλώνει στα δένδρα κάπου-κάπου. Ψεμματα, ἀδερφούλα;

(ΚΕ'—775)

Διαπλάσπουλα, ἡ Δίσις μου ἀλλάσσει: ὁδὸς Κῶ 12—Β, 'Αθήνα.

(ΚΕ'—776)

Σανθὴ Νεγιδίδα